

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
 Προπληρωτία, ἐν Καΐρῳ Φρ. 20.
 ἐν τῇ λοιπῇ Αἰγύπτῳ καὶ
 τῇ Ἀλλοδαπῇ . . . Φρ. 25.

ΚΕΚΡΟΨ

Διευθυντῆς καὶ Ἐκδότης
 Γ. Γ. ΜΑΖΑΡΑΚΗΣ.
 Διεύθυνσις
 Journal Grec Cecrops, Caire.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΠΑΡΑΣΙΤΟΙ.

(Ἐκ τοῦ ἀνεκδότου ἔτι β'. Τόμου τοῦ Ἀλεξανδρινοῦ
 Δικασμοῦ τοῦ Κυρ. Δ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΛΟΥ.

Τὸ ὄνομα τοῦ Παρασίτου πάλαι μὲν ἦτο
 τεμνὸν καὶ ἐντιμον, ἀκολούθως ὅμως κατέστη
 ἄδοξον καὶ ἐξευτελιστικόν. Διότι κατ' ἀρχὰς
 αἱ πλείσται τῶν Ἑλληνικῶν πολιτειῶν συγ-
 κατηρίθμουν μετὰ τῶν κυριωτέρων ἀρχόντων
 καὶ τοὺς παρασίτους, οἵτινες ἦσαν περι-
 βεβλημένοι σπουδαῖα καὶ ὑψηλά, θρησκευτικά
 ἢ πολιτικά, ἀξιώματα, παρεδρεύοντες τῷ
 ἀρχοντι κατὰ τὰς θυσίας, καὶ συσσιτοῦντες
 μετ' αὐτοῦ ἐν τῇ ἱερᾷ τραπέζῃ, ἤτοι παρα-
 σιτοῦντες αὐτῷ. Κατὰ Πολέμωνα (παρ' Ἀ-
 θηναίῳ, Σ', στ'), ὑπῆρχεν εἰς τὸ Κυνόσαργες
 (ἐν Ἀθήναις) στήλη, φέρουσα ἀναγεγραμμένον
 ψήφισμα, δι' οὗ μεταξὺ ἄλλων ἐθεσπίζετο καὶ
 « τὰ ἐπιμήνια θυεῖται ὁ ἱερεὺς μετὰ τῶν παρα-
 σίτων. » ἐν δὲ τοῖς περὶ τῶν Δηλιαστῶν
 κανονισμοῖς ὑπῆρχεν ἀναγεγραμμένον « καὶ
 τῷ κήρυκε ἐκ τοῦ γένους τῶν κηρύκων τοῦ τῆς
 μυστηριώτιδος· τούτους δὲ παρασιτεῖν ἐν τῷ
 Δελφῷ ἐνιαυτόν. » Ἐν Παλληνίδι δὲ ἦτον
 ἐπιγεγραμμένον ἐπὶ τῶν ἀναθημάτων, « ἄρ-
 χοντες καὶ παράσιτοι ἀνέθεσαν, οἱ ἐπὶ Πυθοδώρου
 ἀρχοντες στεφανωθέντες χρυσοῦ στεφάνῳ. » ἔτι
 δὲ « ἐπὶ φυλῆς ἱερείας παράσιτοι, ἐπὶ Λυκοστρά-
 τοιοῦ, ἡγίου Περικλῆς Περικλείτου Πιτθεύς,
 Δημοχάρους Γαργήτιος. » Καὶ ἐν τοῖς
 περὶ τοῦ ἀρχοντος βασιλείας νόμοις ἀναγγεγρα-
 μμέναι, « θύειν τῷ Ἀπόλλωνι τοὺς Ἀχαρνέων
 παρασίτους. » Καὶ ὁ Ἀριστοτέλης ἐν Μεθω-
 ναίῳ πολιτεία (παρ' Ἀθην. αὐτ.) λέγει
 « παράσιτοι τοῖς μὲν ἀρχουσι δύο καθ' ἕναστον
 ἦσαν, τοῖς δὲ πολεμάρχοις εἰς τεταγμένα δὲ

ἐλάμβανον παρ' ἄλλων τέ τινων καὶ τῶν ἀλιέων
 ὄψον. »

Ἀκολούθως ὅμως ἐξέπεσε κατὰ μικρὸν ἡ
 λέξις εἰς ἔννοιαν εὐτελῆ καὶ ἐπίμεμπτον. Καὶ
 ὁ Κράτης μὲν ἐν δευτέρᾳ ἀττικῆς διαλέκτου
 (παρ' Ἀθην. αὐτόθι) λέγει « καὶ ὁ παράσιτος
 νῦν μὲν ἐπ' ἄδοξον κεῖται πρᾶγμα, πρότερον
 δ' ἐκαλοῦντο παράσιτοι οἱ ἐπὶ τὴν τοῦ ἱεροῦ
 σίτου ἐκλογὴν αἰρούμενοι, καὶ ἦν ἀρχεῖόν τι
 παρασίτων, τὸ παρασίτιον. » Ὁ δὲ Σινωπεὺς
 Διόδωρος ὁ κωμικὸς ἄριστα ὑποδηλοῖ ἐν Ἐπι-
 κλήρῳ (παρ' Ἀθην. αὐτ.) τὸν τρόπον, καθ' ὃν
 ἐγένετο βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἡ ἔκπτωσις
 αὐτῆ, λέγων·

Τὸν Ἡρακλέα τιμῶσα λαμπρῶς ἡ πόλις,
 Ἐν ἅπασι τοῖς δήμοισι θυσίας ποιουμένη,
 Εἰς τὰς θυσίας ταύτας παρασίτους τῷ θεῷ
 Οὐ πάποτε ἀπεκλήρωσεν, οὐδὲ παρέλαβεν
 Εἰς ταῦτα τοὺς τυχόντας, ἀλλὰ κατέλεγεν
 Ἐκ τῶν πολιτῶν δώδεκ' ἄνδρας, ἐπιμελῶς
 Ἐκλεξάμενη τοὺς ἐκ δυναστῶν γεγονότας,
 Ἐχοντας οὐσίας, καλῶς βεβιωκότας.
 Εἴθ' ὕστερον, τὸν Ἡρακλέα μιμούμενοι,
 Τῶν εὐπόρων τινὲς παρασίτους ἐλόμενοι,
 Τρέφειν παρεκάλουν, οὐχὶ τοὺς χαριστάτους
 Ἐκλεγόμενοι, τοὺς δὲ κολακεύειν δυναμένους
 Καὶ πάντ' ἐπαινεῖν, οἷς, ἐπειδὴ προσεργοί,
 Ραφανίδα καὶ σαπρὸν εἶλοντο καταφαγῶν,
 Ἴα καὶ ρόδα ἔφασαν αὐτὸν ἡριστηκέναι,
 Ἐὰν δ' ἀποπάρδη, μετὰ τίνος κατακείμενος,
 Τούτῳ προσάγων τὴν ρινά, δεῖ αὐτῷ φράσαι·
 Πόθεν τὸ θυμίαμα τοῦτο λαμβάνεις;
 Διὰ τοὺς τοιοῦτους ἀσελγῶς χρωμένους
 Τὸ τίμιον καὶ τὸ καλὸν αἰσχρὸν ἔστι νῦν. »

Χαρακτηρίζει δ' ἄριστα τὸν παράσιτον ὁποῖός
 τις ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους Τιμοκλῆς
 ὁ κωμωδοποιός, λέγων ἐν Δρακοντίῳ
 (παρ' Ἀθην. Σ'. η').

« Ἐπειτ' ἐγὼ παράσιτον ἐπιτρέψω τινὶ
Κακῶς λέγειν; ἥμιστα, οὐδὲν ἔστι γὰρ
Ἐν τοῖς τοιούτοις χρησιμώτερον γένος·
Εἰ δ' ἔστι φιλέταιρον ἔν τι τῶν καλῶν,
Ἄνῆρ παράσιτος τοῦτο ποιεῖ διὰ τέλους·
Ἐρᾶς; συναραστής ἀπροφάσιτος γίνεαι·
Πρόσσεις τι; πράξει συμπάρων ὅτι ἂν δέη,
Δίκαια ταῦτα τῷ τρέφοντι νενομικῶς
Ἐπιανέτης θυμακτὸς οἶος τῶν φίλων. »

Οἱ παράσιτοι ἦσαν ἄνθρωποι φιλήδονοι,
ιδίως δὲ κοιλιόδουλοι, οἵτινες πᾶν μετήρχοντο
μέσον εὐαρεστήσεως, κολακείας, ποταπότητος,
ἀστεϊσμοῦ, ὅπως κατορθώσωσι νὰ παρακαθί-
σωσιν εἰς πλουσίαν τράπεζαν ὠρεάν. Καὶ ἔργον
εἶχον νὰ πληροφορῶνται, περιερχόμενοι τὴν
ἀγοράν, τοὺς λουτρῶνας. τὰ θεάτρα, καὶ ἄλλα
δημοσίου συναθροίσεως μέρη, ποῦ παρτίθετο
τὴν ἡμέραν ἐκείνην συμπόσιον ἢ δεῖπνον, ἵνα
κατορθώσωσι νὰ παρακαθίσωσι καὶ αὐτοί. Ἦσαν
δὲ καὶ ὀριστικῶς προσκεκολλημένοι οἱ πλεῖστοι
παρὰ τιμῆ τῶν εὐπατριδῶν καὶ πλουσίων, ὧν
ὑπῆρξον πάσας τὰς ὁρέξεις καὶ ἰδιοτροπίας,
ὑφίσταντο πάντας τοὺς χλευασμοὺς καὶ τὰς
ταπεινώσεις, ἢ καθίστων αὐτοὺς εὐθύμους διὰ
ποικίλων ἀστειωτήτων καὶ ἄλλων ἐξευτελιστικῶν
καὶ γελοίων κινήματων ἐπὶ τῆς τραπέζης. Με-
τήρχοντο δὲ τὴν παρασιτίαν οὐ μόνον εὐτελεῖς
καὶ μικροὶ ἄνθρωποι, ἀλλὰ καὶ διαπρεπεῖς ἐνίοτε
καὶ σπουδαῖοι ἄνδρες, πρὸς τοὺς ἀνωτέρους ἑαυ-
τῶν. Φαίνεται δὲ, ὅτι ἐφεξῆς καὶ περιζήητοι
κατέστησαν καὶ ἀναπόφευκτοὶ παρὰ τοῖς ἰσχυ-
ροῖς καὶ πλουσίοις, οἵτινες ἡσμένιζον ἔχοντες
τοιούτους εἰς τὰς τραπέζας τῶν πρὸς τέρψιν
καὶ ψυχαγωγίαν ἑαυτῶν τε καὶ τῶν συνδείπνων
τῶν. Ὁ δὲ κωμικὸς Ἀλεξίς λέγει ἐν Κυβερνήτῃ
(παρ' Ἀθην. αὐτ.), ὅτι δύο ἦσαν τὰ εἶδη τῶν
παρασίτων.

« Δύ' ἔστι, Ναυσίνικα, παρασίτων γένη·
Ἐν μετ' τὸ κοινὸν καὶ κεκωμωδημένον,
Οἱ μέλανες ἡμεῖς, θάπερον ζῆτῶ γένος,
Σατραπάς παρασίτους καὶ στρατηγῶς ἐπιφανεῖς,
Σεμνοπαράσιτον ἐκ μέσου καλούμενον,
Ἐποκρινόμενον εὐ τοῖς βίοις, ὄφρως ἔχον τέ γε
Χιλισταλάτους ἀνακυλιοντουσίας·
Νοεῖς τὸ γένος καὶ τὸ πρᾶγμα; Καὶ μάλα.
Τούτων δ' ἑκάτερου τῶν γενῶν ὁ μὲν τύπος
Τῆς ἐργασίας εἰς ἔστι, κολακείας ἀγῶν.

« Ὅσπερ ἐπὶ τῶν βίων δὲ τοὺς μὲν ἢ τύχη
Ἠμῶν μεγάλοις προσέειπε, τοὺς δ' ἐλάττωσιν·
Εἴθ' οἱ μὲν εὐποροῦμεν, οἱ δὲ ἀλλύομεν. »

Τοῦτ' αὐτὸ δὲ πειρᾶται νὰ καταδείξῃ καὶ
ὁ χαρῆεις Λουκιανὸς (ἐν Παρασίτῳ), προ-
σάγων παραδείγματα Ἀριστόξενον, τὸν πολλοῦ
λόγου ἄξιον μουσικόν, παρασιτοῦντα παρὰ τῷ
Νηλεῖ, καὶ Εὐριπίδην παρ' Ἀρχελάω, καὶ
Ἀνάξαρχον παρ' Ἀλεξάνδρῳ, καὶ Πλάτωνα
παρὰ Διονυσίῳ, καὶ ἄλλους συγχροῦς.

Οἱ δὲ ποιηταὶ τῆς μέσης καὶ νέας κωμωδίας
λίαν κομφῶς διεκωμώθησαν τοὺς παρασίτους,
ποικίλα σκώματα κατ' αὐτῶν ἐκτοξεύοντες
καὶ διὰ πολυπληθῶν χλευαστικῶν ὀνομάτων
αὐτοὺς χαρακτηρίζοντες, ὡς πλουτοκόλα-
κας, ψωμοκόλακας, παραμασσήτας,
ἀσυμβόλους, τραπεζολοιχοῦς, κοσ-
σοτραπέζους, κνισοζώμους, τρεχε-
δείπνους, περνοκόπιδας, γελοιαστάς,
γαμοχαίροντας, φαγοδαίτας, ἐπι-
σιτίους, σιτοκούρους, αὐτοσίτους,
κακοσίτους, ὀλιγοσίτους, οἰκοσί-
τους, κλπ. Καὶ ἄλλα δὲ παρωνύμια ἀπέδιδοντο
αὐτοῖς ὑπὸ τούτων ἀνάλογα πρὸς τοὺς ἰδίους
ἐλάστῳ χαρακτηριστικούς τρόπους. Οὕτως ὁ
Ἀριστοφῶν παράγει ἐν Ἰατρῷ (παρ' Ἀθην.
αὐτ.) τὸν παράσιτον αὐτόν, ἀπαριθμοῦντα τὰ
ἑαυτοῦ προτερὰ ἔατα καὶ σχετικὰ παρωνύμια
οὕτως·

« Ἄν τις ἐστὶν, πῆριμι πρῶτος· ὥστε ἦδη πάλαι
Ζωμὸς καλοῦμαι. Δεῖ τιν' ἄρασθαι μέσον
τῶν παροινούντων; παλαιστὴν νόμισον αὐτάρκη
[με ὄρᾶν.

Προβαίνειν πρὸς οἰκίαν δεῖν; Κριός.
Ἀναθῆναί τι πρὸς κλιμάκιον; Καπάνεός.
Ἐπομένειν πληγᾶς, Ἀκμων, καὶ κονδύλους.
Πλάττειν; Τελαμών. Τοὺς καλοὺς πειρᾶν; Καπνός. »

Καὶ ἐν Πυθαγοριστῇ ὁ αὐτὸς (αὐτόθι) ὁρᾷ·

« Πρὸς μὲν τὸ πεινεῖν ἐσθίειν τε μηδὲ ἐν
Νόμῳ ὄρᾶν Τιθύμαλλον ἢ Φιλιππίδην·
Ἐδῶρ δὲ πίνειν, βάτραχος· ἀπολαῦσαι θύμων
Δαχάνων τε, κάμπη· πρὸς τὸ μὴ λουῖσθαι, ρύπῳ.
Ἐπαίθριος χειμῶνα διάγειν, κόψιχος·
Πνίγος ὑπομεῖναι καὶ μεσημβρίας λαλεῖν,
Τέττιξ· ἐλαίῳ μῆτε χρῆσθαι, μῆθ' ὄρᾶν,
Κονιορτός· ἀνυπόδτος ὄρθρου περιπατεῖν,
Γέρανος· καθυδεῖν μηδὲ μικρὸν, νυκτερίς. »

Καὶ ὁ Ἀντιφάνης ἐν Προγόνους (παρ' Ἀθην.
αὐτόθι).

« Τὸν τρόπον μὲν οἶσθ' αἰμα,
Ἵτι τῦφος οὐκ ἐνεστίν· ἀλλὰ τοῖς φίλοις
Τοιούτος εἰμὶ θῆ τις· τύπτεσθαι; μύδρος.
Τύπτειν; κεραυνός· ἐκτυφλοῦν τιν'; ἀστράπη.
Φέρειν τιν' ἄρακτ'; ἀνεμος· ἀποπνίξαι; βρόχος·
Θύρας μοχλεύειν; σεισμός· εἰσπηδᾶν; ἀκρίς·
Δειπνεῖν ἄκλιτος; μυτια; μὴ ἐξελεῖν; φρέαρ. »

Ἦτο δὲ ἡ παρασιτία συνηθεστάτη παρὰ τοῖς
ἀρχαίοις Ἕλλησι, καὶ τῶν ἡγεμόνων, μεγα-
στάνων καὶ πλουσίων ἀπλῶς αἰ τράπεζαι
ἐφαιδρύνοντο πάντοτε ὑπὸ παρασίτων, πολλὰ
μὲν αὐτῶν κατὰ τὸ δεῖπνον ἀστεῖα καὶ γελοῖα
ἐπιτεχνωμένων, πολλὰ δὲ καὶ ἀγογγύστως τὰ
σκώματα καὶ τοὺς ἐξευτελισμοὺς ὑφισταμένων
πρὸς τέρψιν τῶν δαιτυμόνων. Λέγει δ' ὁ Δίφιλος
ἐν Συνωρίδι (παρ' Ἀθην., αὐτ., ἰβ').

« Ἄνῆρ γάρ, ὅστις εὖ βίον κεκτημένος,
Μὴ τοῦλάχιστον τρεῖς ἀσυμβόλους τρέφει,
Ἵλοιοτο, νόστου μήποτ' εἰς πύτραν μόλοι. »

Πολλοὶ δὲ ἀναφέρονται ὑπὸ τῶν συγγραφέων
καὶ εὐφύεστατοι γενόμενοι καὶ διασκεδαστικώ-
τατοι παράσιτοι, εἰς τέχνην αὐτοχρημᾶ τελείαν
προαγαγόντες τὴν παρασιτικήν, ἣν ὁ γλαφυρὸς
Λουκιανὸς, χαριεντιζόμενος καὶ εὐφυολογῶν,
ὀρίζει (ἐν παρασίτῳ, θ') οὐ μόνον « τέχνην
ποτέων, καὶ βρωτέων, καὶ τῶν διὰ ταῦτα λεκτέων,
τέλος δ' αὐτῆς τὸ ἡδύ, » ἀλλὰ καὶ « βασιλικω-
τάτην τῶν τεχνῶν, » διότι, λέγει (αὐτ., κβ'),
« τὰς μὲν λοιπὰς τέχνας οὐ μόνον κακοπαθῶντες
καὶ ἰδρῶντες ἀλλὰ καθήμενοι καὶ ἐστώτες
ἐργάζονται, ὥσπερ ἀμέλει δούλοι τῶν τεχνῶν·
ὁ δὲ παράσιτος μεταχειρίζεται τὴν αὐτοῦ
τέχνην, ὡς βασιλεὺς κατακείμενος (παρὰ τὴν
τράπεζαν). » καὶ περαιτέρω· « μόνος οὔτε
φυτεύει χερσὶ φυτὸν, οὔτε ἀροῖ, ἀλλὰ τὰ ἀσπαρτά
καὶ τὰ ἀνήροτα πάντα νέμεται. Καὶ ρήτορα
μὲν, καὶ γεωμέτρην, καὶ χαλκία οὐδὲν κωλύει
τὴν ἑαυτοῦ τέχνην ἐργάζεσθαι, εἰάν τε πονηρός,
εἰάν τε μωρός ἢ παρασιτεῖν δὲ οὐδεὶς δύναται,
ἢ μωρός ὢν, ἢ πονηρός. »

Ἀναφέρονται δὲ χρηματίσαντες διάτημοι
καὶ ἐπ' ὀνόματος παράσιτοι παρὰ τοῖς

ἀρχαίοις· Τιθύμαλλος, ὅστις, ἐτοιμοθά-
νατος ὧν ποτε ὑπὸ πείνης, ἀνέζησε δι' ὀκτὼ
θέρμων (λουπίνων), ἀγορασθέντων ἀντὶ ὀβολοῦ
(Τιμοκλῆς ἐν Κενταύρῳ ἢ Δεξαμενῷ,
παρ' Ἀθην., Σ'. θ'). Μοσχίων ὁ παραμασ-
σήτης (Ἀλεξίς ἐν Τροφωνίῳ, παρ' Ἀθην.
αὐτ.). Καλλιμέδων ὁ Κάραθος, Κω-
θίων ὁ σκόμβρος, Κηρυβίων ἡ
σεμίδαλις (Ἀλεξίς ἐν Παγκρατιαστῇ,
παρ' Ἀθην. αὐτ.). Χαίρεφῶν, ὁ παράσιτος
Δημοσίωνος τοῦ ἀσώτου (Τιμοκλῆς ἐν Ἐπι-
στολαῖς, παρ' Ἀθην. αὐτ. ι'), ὅστις καὶ σύγ-
γραμμα ἔγραψε περὶ δειπνῶν, ὅπερ ὁ
Καλλιμάχος ἀνέγραψεν ἐν τῷ τῶν παντοδα-
πῶν πινάκων (Ἀθην. αὐτ.). Οὗτος, εἰς
γάμον ἀκλιτος εἰσελθὼν, καὶ κατακλιθεὶς ἔσχα-
τος, καὶ τῶν γυναικονόμων ἀριθμούντων τοὺς
κεκλημένους, καὶ κελευόντων αὐτὸν ἀποτρέχειν,
ὡς παρὰ τὸν νόμον ἐπὶ τοὺς τριάκοντά ἐπόντος,
« ἀριθμεῖτε δὴ πάλιν, ἔφη, ἀπ' ἐμοῦ ἀρξάμενοι. »
(Ἀθην. αὐτ. Σ'). Στράτιος καὶ Γρυλλίων,
ὁ ἐπικαλούμενος ἀξιόγναθος (κατὰ Λυγκέα
τὸν Σάμιον ἐν Ἀποφθέγμασι, παρ' Ἀθην.
αὐτ.). Θερασδαῖος ὁ Θεσσαλός, μικρόνουθ
μὲν, ἀλλὰ δεινὸς κόλαξ καὶ παράσιτος Φιλίππου,
ὃς κατέστησεν αὐτὸν τύραννον τῶν ὁμοειδῶν
του (κατὰ Θεόπομπον ἐν τῇ μὲν τῶν ἱστοριῶν,
παρ' Ἀθην. αὐτ.). Σώπατρος ὁ παράσιτος
Ἀντιόχου· Εὐαγόρας ὁ κυρτός Δημητρίου
τοῦ Πολιορκητοῦ· Βίθους τοῦ Λυσιμάχου, περὶ
οὗ ὁ Ἀριστόδημος ἱστορεῖ (παρ' Ἀθην. αὐτ.),
ὅτι « ἐπεὶ αὐτοῦ εἰς τὸ ἱμάτιον ὁ Λυσιμάχος
ἐνέβαλε ξύλινον σκορπίον, ἐκταραχθέντα ἀνα-
πηθῆσαι· εἶτα, γνόντα τὸ γεγεννημένον, κάγω
σέ, φησιν, ἐκφοβίσω, βασιλεῦ· δός μοι τά-
λαντον! ἦν δ' ὁ Λυσιμάχος μικρολογώτατος. »
Φορμίων, ὁ παράσιτος τοῦ Σελεύκου· Ἀπολλ-
ώνιος Ἀντιόχου τοῦ Γρυπτοῦ· Ἀνθεμόκριτος
τοῦ τυράννου τῶν Ἀργείων Ἀριστομάχου·
Φιλόξενος ὁ Πτερνοκόπις, ὅστις
« οὐδὲν ἐπὶ κεφαλαίου περιττὸν λέγων, ὅτι
λαλήσειεν ἢ ἀποκριθεῖν πρὸς τινα τῶν συνόντων
καὶ διηγῆσαιτο, πᾶν ἐπαφροδισίας καὶ χάριτος
ἦν μεστὴν, κατὰ Λυγκέα ἐν β'. περὶ Μενάνδρου

(παρ' Ἀθην. αὐτ.). Οὗτος, παρὰ Πύθωνι ἀριστῶν, παρακειμένων ἐλαιῶν, καὶ μετὰ μικρὸν προσε-
νεχθείσης λοπάδος ἰχθύων, πατάξας τὸ τρυβλίον,
ἔφη· « μαστίξεν δ' ἐλάαν. » Ἐν δέπνῳ δέ,
τοῦ καλέσαντος αὐτὸν μέλανας ἀρτους παρατι-
θέντος, « μὴ πολλούς, εἶπε, παρατίθει, μὴ
σκότος ποιήσης. » Τὸν δὲ ὑπὸ γραίας τινὸς
τρεφόμενον παράσιτον Πασσίμαχον ἔλεγε « τού-
ναντίον πάσχειν τῇ γραίᾳ συνόντα· αὐτὸν γὰρ ἐν
γαστρὶ λαμβάνειν αἰεὶ » (παρ' Ἀθην. αὐτ.),
καὶ τέλος, κατὰ τὸν αὐτὸν Λυγκέα (αὐτ.),
Εὐκλείδης ὁ Σμικρίνου, ὅστις, « ἀπο-
φθεγγόμενος οὐκ ἄξια βιβλίου καὶ μνήμης,
ἐν τοῖς ἔλοις ἦν ἀπῆδς καὶ ψυχρός. »

Καὶ ἡ αὐλὴ δὲ τῶν Λαγιδῶν ἔβριθε παρασί-
των, ἀπὸ Πτολεμαίου μάλιστα τοῦ Φιλοπάτορος,
περὶ οὗ ἱστορεῖ ὁ Μεγαλοπολίτης Πτολεμαῖος ὁ
Ἀγησάρχου ἐν τῷ β' τῶν πρὸς Φιλοπάτορα
ἱστοριῶν (παρ' Ἀθην. αὐτ.), « συμπίπτας συν-
άγεσθαι τῷ βασιλεῖ ἐξ ἀπάσης τῆς πόλεως,
οὓς προσαγορεύεσθαι γελοιαστάς. » Μνημο-
νεύονται δ' ἐπ' ὀνόματος ἰδίως δύο διάσημοι
παράσιτοι, διατρίψαντες ἐν τῇ αὐλῇ τῶν Πτο-
λεμαίων, Εὐκράτης ὁ Κόρυδος καὶ
Ἀρχεφῶν, περὶ ὧν ἱκανὰ ἀστειὰ ἔγραψαν
οἱ τότε κωμωδοποιοί, ὧν τεμάχια μόνον σώ-
ζονται παρ' Ἀθηναίῳ ἐν τῷ ε' βιβλίῳ τῶν
δειπνοσοφιστῶν αὐτοῦ.

ΣΥΜΒΟΛΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ
ΤΟΥ ΕΝ ΑΙΓΥΠΤῳ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

ὑπὸ Γ. Τ. ΜΑΖΑΡΑΚΗ,

(Συνέχεια.)

§ κ'. Τίς ἦτο Πατριάρχης τῶν Ὀρθοδόξων
ὅτε ἐκινήθη ἡ πρώτη Σταυροφορία δὲν εἶναι
ἐξηκριθὼν, λίαν πλὴν πιθανὸν νὰ ἦτο Κύ-
ριλλος ὁ β', ἱατροφιλόσοφος καὶ ποιητής, οὗ
τ' ὄνομα, μὴ ἀναφερόμενον, ὡς εἶδομεν, ἐν τοῖς
πίναξι τῆς διαδοχῆς τῶν πατριαρχῶν, ἤθελε
μείνει ἀγνωστὸν, ὡς καὶ τὸ τοῦ διαδόχου του

Εὐλογίου τοῦ β', ἂν μὴ ἐσώζοντο συγγράμματα
ἀμφοτέρων. Τὴν περὶ τὰς χρονολογίας σύγχυσιν
ἐπαυξάνει ἡ ὑπὸ τῶν ὑπὸ τοὺς Ἀραβας χριστι-
ακῶν χρήσις ἀδιαφόρως ὅτε μὲν τοῦ σεληνια-
κοῦ, ὅτε δὲ τοῦ ἡλιακοῦ ἔτους, μέχρις οὗ
ἡ χρήσις τοῦ πρώτου ἐπεβλήθη αὐτοῖς διὰ
διατάγματος τοῦ παντοδυνάμου διαδόχου καὶ
υἱοῦ τοῦ Βεδρ-ἔλ-Γκεμάλ Ἐμίρου Σλαχίν-Σιάχ
ἔλ-Ἀφδαλ (1). Οἱ τῆς Αἰγύπτου Ὀρθόδοξοι
μεγάλας συνέλαθον ἐλπίδας ἐκ τῶν πρώτων
ἐπιτυχῶν τῶν Σταυροφόρων, ταχέως ὁμῶς ἐδι-
δάχθησαν νὰ δυσπιστώσιν εἰς τὴν εἰλικρίνειαν
τῶν σκαπῶν αὐτῶν, πληροφορηθέντες, ὅτι διὰ
θούλας του ὁ Πάπας Πασχάλης ὁ β' ὑπῆρχεν
ἀπάσας τὰς ὑπὸ τῶν Σταυροφόρων κυριευόμενας
ἐν Συρίᾳ, Παλαιστίνῃ καὶ Αἰγύπτῳ χώρας ὑπὸ
τὸν λατῖνον Πατριάρχην Ἱεροσολύμων. Ὁ Κύ-
ριλλος μετ' ὅλα ταῦτα φαίνεται ὅτι ἐξηκολούθη
νὰ διατελῆ εἰς σχέσεις μετὰ τοῦ διαδεχθέντος
τὸν πρώτον τῆς Ἱερουσαλήμ Φράγκων βασιλεῖα
Γοδοφρεῖδου Βαλδουίνου καὶ νὰ προτρέπη αὐτὸν
νὰ ἐπιχειρήσῃ ἐκστρατεῖαν πρὸς ἀπόσπασιν
τῆς Αἰγύπτου ἐκ τῶν χειρῶν τῶν Ἀγαρηνῶν (2),
ὅπερ καὶ ἐπραξεν οὗτος, προχωρήσας μέχρι τοῦ
Ἐλ-Ἀρίς (3) ὅπου αἰφνιδίως ἀπεβίωσε τῷ 1118.
Ὁ Κύριλλος ὀλίγον ἐπέζησεν αὐτοῦ, διαδεχθεὶς
ὑπὸ Εὐλογίου τοῦ β', οὗ τὸ ὄνομα ἐσώθη ἡμῖν
ἐκ πραγματείας του κατὰ τῆς βδελυρᾶς αἰρέσεως
τῶν Βογομίλων, χειρογράφου σωζομένης ἐν τῇ
Μεδικεῖ βιβλιοθήκῃ ὑπ' ἀριθ. 1γ'.

Ἐπὶ Εὐλογίου ὁ οἶκος τῶν Φατιμιδῶν εἶχεν
ἐντελῶς ἀφαιρεθῆ τῆς ἐξουσίας ἐν τῷ προσώπῳ
τοῦ Ἀμερ ὑπὸ τοῦ Ἀφδαλ, οὗ ὁ ζυγὸς τοσοῦτον
ἐβάρυνεν ἐπὶ τοῦ Ἀμερ, ὥστε οὗτος ἐδόλοφά-
νησεν αὐτὸν τῷ 1129, δολοφονηθεὶς μετ' οὗ
πάλυ καὶ οὗτος κατὰ τινὰς ὑπὸ μὲν τῶν φίλων τοῦ
Ἀφδαλ, κατ' ἄλλους δὲ ὑπὸ τῶν ἐνσπειράτων
πανταχοῦ τὸν τρόμον Βαθνιαίων ἢ Χασασίνων,

(1) Ρενωδότος, σελ. 490.

(2) Οὐίλλ. Τύρου, Ια'. 29.

(3) Τινὲς ταυτίζουσι τὸ Ἐλ-Ἀρίς μετὰ τοῦ ἀρ-
χαίου Πηλουσίου, ὅπερ κατέχει τὴν θέσιν τῶν
Ρινοκουρούρων ἢ Ρινοκουλούρων. Τὸ Ἐλ-Ἀρίς εἶναι τὸ
πρὸς ἀγκυλὰς ὄριον τῆς Αἰγύπτου.

διαταγῇ τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Ἰσμαῖλ (1). Μακρὰ
τότε ἠγέρθη διένεξις περὶ τῆς διαδοχῆς, τῆς
συζύγου τοῦ Ἀμερ ἐγκυμονούσης, ἐν τέλει ὁμῶς
ἀνεδείχθη Χαλίφης εἰς τῶν ἐγγόνων τοῦ
Μοστάνσερ, ὁ Ἀβδ-ἔλ-Μεγκίδ, ὑπὸ τὸ ὄνομα
Ἐλ-Χάφεζ-λέ-Διν-Ἰλάχ. Ὁ ἠγεμὼν οὗτος
πολλοὺς ἔσχε βεζίρας, ὧν ἐπισημύτατος ὑπῆρξεν
ὁ Ταγεδούλα, χριστιανὸς ἀρμένιος, μεγάλως
τούτου ἔνεκα εὐνοήσας τοὺς χριστιανούς καὶ
δι' αὐτὸ τοῦτο ἀναγκασθεὶς νὰ παραιτήσῃ τὴν
ἐξουσίαν εἰς τὸν μωαμεθανὸν Ρεδουάν, ὅστις ἐκ
μίστους πρὸς τὸν ἑαυτοῦ προκατόχον ἠθέλησε
νὰ ἐπαναφέρῃ ἐν ἰσχύει τοὺς κατὰ τῶν Χρι-
στιανῶν νόμους, ἀλλ' ἀπέτυχεν, ἀπολέσας τὴν
ἐξουσίαν συνειπεία στάσεως προκληθείσης ἐκ
τῶν κακουργιῶν του. Τότε ὁ Χαλίφης, ἀνίκανος
νὰ κυβερνήσῃ, προσεκάλεσεν αὐτὸς τὸν μο-
ναχὸν ἐν τῷ μεταξὺ κουρευθέντα Ταγεδούλαν
καὶ ἀνέθηκεν αὐτῷ τὴν διοίκησιν τῆς Αἰγύπτου.
Ἐπὶ τῆς κυβερνήσεως τούτου μεγάλως ἰσχύσαν
ἐν Αἰγύπτῳ οἱ Ἀρμένιοι, συνταυτισθέντες
σχεδὸν μετὰ τῶν Κοπτῶν, πρὸς οὓς ἤρξαντο
νὰ κοινωνῶσιν ἀπὸ τοῦ 4087, ὅτε ὁ ἀδελφὸς
τοῦ Ταγεδούλα Γρηγόριος, ὁ αὐτοκλήθεις
Πατριάρχης τῶν Ἀρμενίων, ἐπεσκέφθη τὴν
Αἴγυπτον.

§ κα'. Ἡ κατάστασις τῶν χριστιανῶν διετέ-
λεσεν ἡ αὐτὴ καὶ ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ β', τῆς β'.
Σταυροφορίας εἰς οὐδὲν ἀποτελεσμα ἀποληξά-
σης ἢ ἀποτυχία πλὴν τῶν ἠνωμένων προσ-
παθειῶν σύμπαντος τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου
πρὸς ἀνάκτησιν τοῦ παναγίου Γάφου καὶ αἰ
παρεκτροπαί καὶ ἀθαιρέσειαι τῶν Φράγκων ἐν

(1) Ἡ περιέργος αὕτη αἴρεσις, ἥς ἰδρυτὴς καὶ
ἀρχηγὸς ἦν πανουργὸς τις Ἰσμαῖλ, ἀπέβη ὁ τρόμος
οὐ μόνον τῶν Χριστιανῶν, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν τῶν
μουσουλμάνων, οἵτινες, ὅπως ἐξασφαλίσωσι τὴν ἑαυτῶν
ὑπαρξίν, καθίσταντο φόρου ὑποτελεῖς τῷ Ἰσμαῖλ. Τὸ
ὄνομα Χασασίν, ἐξ οὗ παρήχθη τὸ ἰταλικὸν assassino
(δολοφόνος), ἐδόθη εἰς τοὺς Ἰσμαῖλίτας ἢ Βαθνιαίους
ἐκ τῆς χρήσεως τοῦ χασίς εἴτε ἰνδικῆς κιννάβεως, ἐκ
τοῦ ὅπου τῆς ὀποίας ἐμεθύσκοντο πρὸ καὶ κατὰ τὴν
ἐκτέλεσιν τῶν θανατικῶν ἀποφάσεων τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν.

ταῖς χώραις ἐνθα συνέβαινε νὰ ἐπιτύχωσιν,
ὀλεθρίως ἐπέδρασαν ἐπὶ τῶν καταδυναστευόμε-
νων Χριστιανῶν, οἵτινες ἐπέισθησαν, ὅτι διέ-
τρεχον τὸν κίνδυνον νὰ ἐμπέσωσιν ἀπὸ τῆς
Σκυλλῆς εἰς τὴν Χάρυβδι. Ἐπὶ τῆς πατρι-
αρχίας τούτου ὁ Ρεδουάν ἐξῆλθεν αὐτὸς ἐκ τῆς
ἀφανείας του καί, κατορθώσας νὰ καταλάβῃ
διὰ τῶν ὀπαδῶν του τὸ τε Παλαιὸν καὶ Νέον
Κάϊρον, ἠλπισεν ὅτι ἤθελε δυνήθῃ ν' ἀνακηρυχθῆ
βεζίρης, ὅτε τὰ πάνθεινα ἤθελον ὑποστῆ οἱ
ὑπ' αὐτοῦ μισούμενοι Χριστιανοί. Εὐτυχῶς ἐθα-
νατώθη ὑπὸ τῶν συστασιωτῶν του, τὸ δὲ ἀξίωμα
τοῦ βεζίρου κατηργήθη ὑπὸ τοῦ πολλὰ διδαχθέντος
Χάφεζ. Ὁ διάδοχός του Ἰσμαῖλ-ἄβου-Μανσούρ,
ὁ λαβὼν κατὰ τὴν ἀνάρρησίν του τὸ ὄνομα
Ἐλ-Γκιάφερ-μπι-ἄμρ-Ἀλλάχ, νέος καὶ
ἄπειρος ὢν, ἀνεύστησε τὸ τοῦ βεζίρου ἀξίωμα,
ὅπερ ἐγένετο αἰτία πολυχρονίων διενέξεων,
καθ' ἃς ὁ Γκιάφερ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ βεζίρου του
Ἀββάς δι' αἰσχρὰν τινὰ αἰτίαν καὶ δύο τῶν
ἀδελφῶν του, πρὸς οὓς προσεπάθησε νὰ ἐπιρρίψῃ
τὸ ἐγκλημα τοῦτο ὁ πανουργὸς βεζίρης, ὅστις
ἀνεκήρυξε μὲν διάδοχον τοῦ Γκιάφερ τὸν υἱὸν
αὐτοῦ Ἰσσαν, ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἐλ-Φαγιέζ-
μπι-νᾶσρ-Ἀλλάχ, τῷ 1154, ἀλλ' ἐκρά-
τησε τὴν ἐξουσίαν, μέχρις οὗ ἐπαναστάντες
ἰσχυροὶ τινες ἠνάγκασαν αὐτὸν νὰ φύγῃ εἰς
Συρίαν, ἐνθα συνελήφθη ὑπὸ τῶν ἐπὶ τοῦ
Γκιάφερ κυριευσάντων τῶν Ἀσκαλων Φράγκων
καὶ παρεδόθη ἐπ' ἀμοιβῇ εἰς τὴν ἀδελφὴν τοῦ
δολοφονηθέντος, ἥτις μετὰ τῶν πολυαριθμῶν
γυναικῶν του ἐθανάτωσαν αὐτὸν διὰ φρικτῶν
βασάνων.

Κατὰ τούτους περίπου τοὺς χρόνους ἀνῆλθεν
εἰς τὸν πατριαρχικὸν θρόνον Σωφρόνιος ὁ β',
ἐφ' οὗ ὁ διαδεχθεὶς τὸν Ἀββάς ὡς βεζίρης
Θελαὶ ἐπίσεσε τοὺς Χριστιανούς, καταχρώμενος
τῆς ἀπολύτου ἐξουσίας, ἣν ἔλαβεν ἔνεκα τῆς
διανοητικῆς καταστάσεως τοῦ Φαγιέζ, βλαβέν-
τος τὰς φρένας ἐκ τῆς θέας τῶν πτωμάτων τῶν
δύο πρεσβυτέρων ἀδελφῶν του, καὶ ἀφῆρσεν
ἀπὸ τῶν Κοπτῶν τὴν ἐν Ματαρίᾳ (Ἡλιουπόλει)
ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου Γεωργίου, ἥτις ἦν ἐκτι-
σμένη παρὰ τὸ φρέαρ, ἐξ οὗ εἶχε πλεῖ ἡ Παρθένος

φεύγουσα μετά τοῦ Θεανθρώπου τὸν Ἡρώδη, ἦν μετέβαλεν εἰς τέμενος (1).

(Ἀκολουθεῖ συνέχεια.)

(1) Πρῶτος ὁ ἀκμάσας τῷ 220 μ. Χ. ἐπίσκοπος καὶ μάρτυς Ἰππόλυτος ἀναφέρει περὶ τῆς παραδόσεως, καθ' ἣν ἡ Θεοτόκος μετὰ τοῦ θείου παιδὸς κατέφυγον εἰς Ἡλιούπολιν. "Ὅτι τὸ σήμερον δεικνυόμενον ὑπὸ τῶν Κοπτῶν πρὸς τοὺς εὐλαβεῖς δένδρον δὲν εἶναι τὸ σκιασάν ποτε τὴν ἁγίαν οἰκογένειαν οὐδεμία ὑπάρχει ἀμφιβολία. Ὁ ἐπισκοπεύς τὴν Αἴγυπτον τῷ 1672 πατήρ Οὐδόνσεβ λέγει περὶ τούτου τὰ ἐπόμενα. « Τὴν « 12 Ἰουλίου ἐπέστρέφθη μετὰ τινων ἐμπόρων Γάλλων « τὸ χωρίον Ματαρία, κείμενον πρὸς ἀνατολὰς τοῦ « Καίρου καὶ ἀπέχον δύο ὥρων δρόμον ἐφ' ἧς « ὅπως ἴδω τοὺς τύπους, οὓς ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς « Χριστὸς καὶ ἡ ἁγιωτάτη αὐτοῦ Μήτηρ ἠγάσαν διὰ « τῆς παρουσίας των, ταυτοχρόνως δὲ τὸν κήπον, ἐν « ᾧ ἄλλοτε ἐκαλλιιεργεῖτο τὸ βάλσαμον. Εἰσελθόντες « εἰς τὴν αὐλήν, εἶδομεν πρὸς τὰ δεξιὰ μικρὸν εὐκτή- « ριον οἶκον τῶν μωαμεθανῶν, ἐγέρθεντα ἐπὶ τῶν « ἔρειπίων μικρᾶς κοπτικῆς Ἐκκλησίας, ἔνθα ἐπρό- « σκυνοῦντο ἕχνη τινὰ τῆς ἐκεῖσε διαμονῆς τοῦ Κυρίου « καὶ τῆς Πανυχράντου αὐτοῦ Μητροῦ. Τὸ καλοῦσι « δὲ "Ελ-Μαρκὰδ (ὀρθότερον "Ελ-Μαρκάδ), ὅπερ ση- « μαίνει τὸ πὸ ς ἀπαύσεως. Ἐνθὲ τοῦ « Μαρκὰδ τούτου ὑπάρχει μικρὰ τις δεξαμενὴ... « ἔνθα οἱ Κύπται λέγουσιν ὅτι ἡ ἁγία Παρθένος ἔπλυνε « τὰ σπάργανα τοῦ τέκνου τῆς, καὶ ἐν τῷ τοίχῳ σηκός, « ἐν ᾧ, κατὰ τοὺς ἰδίους, ἀπέθετε τὸ παιδίον, ὡς ἂν « ἦτο ἐνησχολημένη εἰς ἄλλας ἐργασίας. Ἐν τῷ σηκῷ « τούτῳ οἱ Φράγκοι κληρικοὶ ἐτέλουν ἄλλοτε χάριν « εὐλαβείας τὴν θεῖαν μυσταγωγίαν » (Ἐν Παλαιῷ Καίρῳ, ἐν τῇ εἰς χεῖρας τῶν Κοπτῶν εὐρισκομένη ἐκκλησίᾳ τῶν ἁγίων Σεργίου καὶ Βάκχου ὑπάρχει κρύπτη, ἔνθα πιστεύεται ὅτι ἡ ἱερά οἰκογένεια κατή- κησε, φυγοῦσα ἐξ Ἡλιούπολεως, ἔχουσα καὶ αὕτη ὡς ἡ Μαρκὰδ ἐν τοῖς τοίχοις σηκούς καὶ μικρὰν δεξαμενὴν, ὧν οἱ μὲν ἐχρησίμευσον εἰς τὴν τέλεσιν τῆς θείας μυσταγωγίας ἐν καιρῷ διωγμῶν, ἡ δὲ ἀντὶ κολυμ- βήθρας.) « Ἐγγύτατα τοῦ Μαρκὰδ εἶναι τὸ θαυμα- « τουργὸν φρέαρ... εἰς ὃ, κατὰ τὰς παραδόσεις τῶν « Κοπτῶν καὶ τῶν Μωαμεθανῶν, λουθεῖς ὁ Κύριος « ἡμῶν, μετέδωκε τὴν γλυκύτητα καὶ τὴν ἔκτακτον « χάριν... Ἀφ' οὗ προεγεύθη ἐν τῷ Ἀναπαυτηρίῳ « καὶ ἐπίομεν ἐκ τοῦ ἀρίστου τούτου ὕδατος χάριν « εὐλαβείας, εἰσῆλθομεν ἐντὸς τοῦ κήπου... Ἐν τῷ « κήπῳ τούτῳ ὑψοῦτο ἄλλοτε ἡ Σ υ κ ο μ ο ρ ε α, ἥτις, « κατὰ τὰς παραδόσεις τῶν Κοπτῶν, ἐδιχάσθη, ὅπως « καταφυγὴ ἐντὸς αὐτῆς ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς « Χριστὸς καὶ ἡ πναχιωτάτη Μήτηρ του, ὅτε κατε- « διώκοντο ὑπὸ τῶν δεινῶν τοῦ Ἡρώδου... Οἱ

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΙΑΤΡΟΙ

Ἀλλὰ περιορισθῶμεν εἰς τὴν μερικὴν τοῦ ζήτηματος ἡμῶν ἐποψίν καὶ ἴδωμεν πῶς παρὰ τὰ ἄλλα ἐπαγγέλματα καὶ τὴν ἱατρικὴν ἐνε- κολώθη τὸ ὠραῖον φύλον. Κατὰ τὰς παρατη- ρήσεις τοῦ Robert Wilson, ὃς δημοσιεύει ἡ Βρετανικὴ Ἐπιθεώρησις, τῷ 1869 τὸ πρῶτον ἐν Σκωτία-ἀγγλικῇ βλέπετε ἡ ἀρχὴ— συνέβησαν αἱ πρῶται σπουδαῖαι ἀπόπειραι αἰ γενόμεναι ὑπὸ γυναικῶν ὅπως ἀνοικῶσιν αὐτῆς αἱ θύραι τῆς ἱατρικῆς σχολῆς, τῶν ἀμφιθεά- τρων καὶ τῶν νοσοκομείων. Ἡ δὲ πρωτοβουλία ὑφείλεται εἰς τὴν ἔντακτον δραστηριότητα καὶ τὴν καὶ παρ' ἀνδράσι μὴ ἀπαντῶσαν σπανίαν ἐπιμονὴν τῆς μίς Jeck Blake. Ἡ κυρία αὕτη ἐξήτησε δι' ἑαυτὴν καὶ διὰ τινὰς τῶν φίλων αὐτῆς τὴν ἄδειαν, ὅπως ἐγγραφῶσιν εἰς τὴν τοῦ Ἐδιμβούργου ἱατρικὴν σχολὴν. Ἡ ἄδεια ἐδόθη κατ' ἀνοχὴν ἀπλῶς, διότι ἡ σχολὴ ἐφρό- νει, ὅτι προὔκειτο μόνον περὶ «σπουδαστριῶν ἐρασιτεχνῶν», αἵτινες συγκατετίθενται νὰ καταβάλωσι τὰ νομομισμένα τέλη, ὅπως ἀπλῶς ἱκανοποιήσωσιν ἰδιοτροπίαν. Ὅταν ὁμως ἀπε- δεχθῆ, ὅτι αἱ κυρίαὶ αὗται εἰργάζοντο μετὰ ζήλου καὶ εὐφυΐας, ἐννοοῦσαι καὶ τοὺς ἀπειτου- μένους τίτλους τῶν σπουδῶν αὐτῶν νὰ ἀποκτή-

« Πατέρες Κορδελιέροι τῆς Ἁγίας Γῆς, οἱ ἐν Αἴγυ- « πτῷ διαμένοντες, διαμφοισθητοῦσι πρὸς τοὺς κηπου- « ροὺς τὴν κατοχὴν τοῦ δένδρου τούτου, λέγοντες, ὅτι « τοῦτο κατέπεσεν ἐκ γῆρας τῷ 1656 καὶ οὗτοι « συνέλεξαν τὰ τελευτάτα αὐτοῦ λείψανα, ἅτινα καὶ « φυλάττουσιν ἐντὸς τοῦ σκευοφυλακείου των, ὅπου « καὶ τα εἶδον ἐγώ, ὡς πολῦτιμον κειμήλιον. Οἱ « κηπουροὶ πάλιν δεικνύουσιν ἐντὸς τοῦ κήπου πρέ- « μνον, ὃν ἐπίσης εἶδον, ὅστις, ὡς βεβαίως εἶναι « τὸ λείψανον τῆς ἀρχαίας Σκομορέας... » Ἐκ τούτων εὐκόλως δύναται ὁ ἐπισκοπεύς τὴν Ματαρίαν νὰ συμπεράνη, ὅτι ἡ ἀρχαία κοπτικὴ ἐκκλησία τοῦ ἁγίου Γεωργίου εἶναι τὸ ἀρκετὸν διάστημα ἀπέχον ἀπὸ τοῦ κήπου, ἔνθα οἱ τὰ πάντα ἐκμεταλλεῦόμενοι Ἰησοῦται ἀνήγειρον ἐσχάτως εὐκτῆριον οἶκον, μου- σουμανικὸν τέμενος, ὁ κήπος δὲ καὶ τὸ φρέαρ τὰ παρὰ τὸ τέμενος τούτο, τὸ δὲ δένδρον ἐπινόησις τῶν Κοπτῶν πρὸς ἀργυρολογίαν τῶν εὐπίστων.

σωσι καὶ τὸ ἱατρικὸν νὰ ἐξασκήσωσιν ἐπάγ- γελμα, τότε ἡ ἀδιαφορία μετεβλήθη εἰς ἀντί- στασιν καὶ ἀπηγορεύθη εἰς τὰς σπουδαστρίδας ἡ φοίτησις εἰς τὰ μαθήματα. Ἡ μίς Jeck Blake ἀνεφέρθη εἰς τὰ ἀρκόδια δικαστήρια διὰ τὴν ἀπόφασιν ταύτην τῆς Σχολῆς καὶ ἀφ' οὗ ἐδαπάνησε καὶ χρόνον πολὺν καὶ χρήματα οὐκ ὀλίγα εἰς τὸν δικαστικὸν τούτον ἀγῶνα, ἠττήθη ὀριστικῶς καὶ ἐδέησε νὰ ἐγκαταλίπη τὸ Ἐδιμ- βούργον ὅπως μεταβῆ εἰς Λονδίον. Ἐνταῦθα εὔρε τὸ ἔδαφος εὐνοϊκότερον, διότι πολλὰ ἰσχύ- οντα πρόσωπα καὶ ἰδίως ὁ ἱατρός Anstig, ὅστις μετὰ τῆς ἀπήλκεν ὑπολήψεις παρὰ τῇ ὑψηλῇ τοῦ Ἄσπεως κοινωνίᾳ, ἐβοήθησαν τὰς προσπάθειας αὐτῆς, καὶ τῇ 22 Αὐγούστου 1871 ἀπεφασίσθη ὀριστικῶς ἡ ἴδρυσις ἰδιαίτερας διὰ τὰς γυναῖ- κας ἱατρικῆς σχολῆς, τῆς ἀρχῆς παραδεκτῆς γενομένης, ὅπως αἱ σπουδαστρίαι ὧσιν ἱκαναὶ νὰ παρουσιασθῶσι εἰς ἐξετάσεις, ὡς ἐπετράπη ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων ἀρχῶν, ἔδει νὰ προσληφθῶ- σιν πρὸς διδασκαλίαν διακεκριμένοι ἐπιστήμο- νες, τοῦθ' ὅπερ καὶ ἐγένετο, καὶ οὕτω ἔλαβε τὴν ἀρχὴν αὐτῆς ἡ Henrietta Street ἀποκαλου- μένη σχολή, ἥτις μεγάλην ἔλαβεν ἀνάπτυξιν.

Ἐν τούτοις αἱ ἀπαρχαὶ ὑπῆρξαν δυσχερεῖς, δυσχερέστατοι, καὶ ἄνευ τῆς ἐπιμόνου ἐνεργητι- κότητος τῆς μίς Jeck Blake ἡ ἐπιχείρησις ἤθελεν ἀποθῆ ἠθησιγεννῆς. Ἐν πρώτοις ἔλλει- πον τὰ χρηματικὰ μέσα, διότι ἡ Σχολὴ ἠνοί- χθη μετὰ μόνον 1000 λιρῶν στερλινῶν, ἀκο- λούθως τὰ νοσοκομεία ἀδυσωπήτως ἦσαν κε- κλεισμένα εἰς τὰς σπουδαστρίδας, ὧν ὁ ἀριθμὸς ἀνήρχετο εἰς εἴκοσι τρεῖς, αἱ δὲ ἐξεταστικαὶ διὰ τὰ διπλώματα ἐπιτροπαὶ κατ' οὐδένα τρό- πον ἠγνόουν νὰ δεχθῶσι πρὸς ἐξέτασιν τὰς μα- θητρίδας τῆς Henriette Street. Τέλος κατό- πιν πολλῶν διαθημάτων καὶ χάρις εἰς τὸν ὁποῖον ἀνέπτυξε ζῆλον ὁ κ. Hansfeld, μέλος τοῦ Κοινοβουλίου, αἱ θύραι τοῦ «Νέου Νοσοκο- μείου ἠνοίχθησαν εἰς τὰς σπουδαστρίδας, ἐπὶ τῷ ὄρῳ ὅμως, ὅτι ἐπὶ τούτῳ ἡ μὲν Σχολὴ θὰ κατέ- βαλλεν ἐτησίως καὶ ἐπὶ πέντε ἔτη 350, τὸ δὲ καθηγητικὸν σῶμα 400 λίρας. Ἐνώπιον τοι- ούτων ἀξιώσεων βεβαίως τὸ ἔργον θὰ ἐναυάγει

εἰ μὴ πολλοὶ προσήρχοντο δωρηταί, χάρις εἰς τὴν γενναιοσύνην τῶν ὁποίων, ὡς καὶ τὴν αὐ- στηρότητα τῆς διακανόνισσεως τῶν δαπανῶν ἡ σχολὴ ἔλαβε τὴν ὁποῖαν τὰ νῦν παρουσιάζει εὐημερίαν, τόσον ὡς σχολὴ δυναμένη νὰ χρη- σιμεύσῃ ὡς ὑπόδειγμα πολλῶν ἄλλων ἐπιστήμων, ὅσον καὶ ὡς καλὴ πηγὴ καρποφόρου διδασκαλίας. Διότι ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως αὐτῆς ἐν ἔτει 1874 ἐγένοντο δεκταὶ 150 μαθήτριοι, ἐξ ὧν τεσσα- ράκοντα καὶ μία ἔλαβον διπλώματα παρὰ τῆς βασιλικῆς ἱατρικῆς τῆς Ἰρλανδίας Σχολῆς, δώδεκα ἐστάλησαν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Λονδίνου, ἐξ ὧν, πλὴν δύο, ἔτυχον χρυσοῦ με- ταλλίου καὶ πέντε τιμητικῶν διπλωμάτων. Μία μάλιστα, ἡ μίς Helen Briday, ἥτις ἐτιμήθη διὰ χρυσοῦ μεταλλίου, διωρίσθη χειροῦργος εἰς τὸ Νοσοκομεῖον τῶν Νοσοῦντων Παίδων, ὅπου ἔκτακτον ἀνέπτυξεν ἐπιτηδειότητα ἐν τῇ θεραπείᾳ τῶν παιδικῶν νοσημάτων.

Ἔργον, συμπεραίνει ὁ συγγραφεὺς, ἐξ οὗ τὰς πληροφορίας ταύτας ἀρούμεθα, ὅπερ τοιοῦτους παράγει καρπούς, εἶναι ἄξιον ὄχι μόνον προ- σχολῆς, ἀλλὰ καὶ εὐγνωμοσύνης ἐκ μέρους πάντων τῶν φίλων τῆς ἀνθρωπότητος.

Οὐδεὶς τὸ ἐναντίον λέγει· διότι ἡ γυνὴ καὶ πνεύματος καὶ ἱκανότητος εὐμοιρεῖ, εἰ μὴ εἰς μείζονα, εἰς τὸν αὐτὸν ὁμως μετὰ τοῦ ἀνδρός βαθμὸν· πῶς ὁμως εἶναι δυνατόν νὰ συμβι- βασθῶσι τὰ καθήκοντα τὰ τόσον ὑψηλὰ καὶ ἱερά τῆς μητρὸς μετὰ ἐπαγγελλμάτων, ἅπερ, ὡς ἐκ τῆς φύσεως ἀκριβῶς αὐτῶν, παρακωλύ- ουσιν τὴν ἐξάσκησιν τῶν τόσῳ ἡδέων, ὅσω καὶ ἀπαραιτήτων πρὸς εὐημερίαν τῆς ἀνθρωπότητος καθήκοντων ἐκείνων;

Βεβαίως εὐχαρίστησιν ἐμποιεῖ ἡ ἐλευθερία, μετ' ἧς ἐν ἄλλῳ τοῦ πολιτισμοῦ κέντρῳ, ἐν Παρισίοις, τὸ ὠραῖον φύλον ἐν ἴσῃ μοίρᾳ μετὰ τῶν ἀνδρῶν γίνεται ἀποδεκτὸν ἐν τῇ ἱατρικῇ Σχολῇ, ἔνθα τὸ παρελθὸν ἔτος 45 νεαὶ μαθή- τριοι ἐνεγράφησαν, κατακλύζουσαι τ' ἀκρατή- ρια, τ' ἀμφιθέατρα καὶ τὰ νοσοκομεία καὶ ἐπιτιμώμεναι μετ' ἀνωτέρου παντὸς ἐπαίνου ζήλου εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῆς ἱατρικῆς· ὅταν ὁμως ἀναλογισθῶμεν, ὅτι οἱ πολῦτιμοι οὗτοι

υγιούς κοινωνίας παραγωγοί διὰ τῆς ἀνατροφῆς ἀποτρέπονται ἐκ τοῦ ὑπὸ τῆς φύσεως διαγραφέντος προορισμοῦ αὐτῶν, δὲν δυνάμεθα παρὰ ν' ἀναλογισθῶμεν τοὺς πολυσημάντους λόγους τοῦ ἐκ Μομπελιέ καθηγητοῦ Fonsagrins, τοῦ ἐκ χολέρας πρὸ διατίας θανόντος, γράφοντός του, ὅτι ἡ καλλιτέρα ἐξάσκησης τοῦ ἱατρικοῦ ἐπαγγέλματος ὑπὸ τῶν γυναικῶν τυγχάνει ἢ ὑπὸ τούτων ὡς μητέρων τρυφερῶν ἐφαρμογῇ μετὰ λόγου τῶν θεραπευτικῶν καὶ ὑγιεινῶν μέσων, ἄπερ κάλλιον ἱατρικῆς ἐπεμβάσεως δύνανται ν' ἀναπτύξωσιν, ἐφαρμοζόμενα ὑπὸ μητρικῆς καρδίας, τὸν μικρὸν ὀργανισμόν, τὴν ἀφειτηρίαν ταύτην τῆς ζωῆς, ἣς ἡ σωματικὴ ὑγεία καὶ τὴν πνευματικὴν ὑποβοηθεῖ μεγάλως. Ὅπως δὲ τὸ ἔργον διευκολύνῃ εἰς τὰς καλὰς μητέρας, ὁ σοφὸς διδάσκαλος καὶ συγγραμμάτιον ἔγραψε, δι' οὗ τὰς ἀναγκαίας δίδει συμβουλὰς πάνυ εὐμεθόδως.

Ἴσως τῶν ἄκρων φιλελευθέρων καὶ βίζοσπαστῶν τινες εὐρωσι τὰ γραφόμενα ἡμῶν ὡς ὀλίγον ἀπρηχαιωμένα καὶ μὴ συμβιβαζόμενα πρὸς τὰς ἀξιώσεις τῆς τοῦ αἰῶνος ἡμῶν προόδου. Πιθανὸν νὰ ἔχωσι δίκαιον οἱ κύριοι οὗτοι· τὸ ἐφ' ἡμῶν ὅμως, ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ ἐκλέξωμεν μετὰ τῆς μεγαλοπρεπείας τοῦ πολιτισμοῦ τῆς Δύσεως, τῆς ἀπεργαζομένης τὴν ἀπόσυνθεσιν τῆς οἰκογενείας, καὶ τοῦ ἀπρηχαιωμένου καθεστώτος τῆς Ἀνατολῆς, ἔνθα ἡ οἰκογένεια θεωρεῖται ἱερόν τι ὑπὸ τὴν διπλῆν αἰγίδα μητρότητος καὶ πατρότητος, δὲν ἠθέλωμεν δυστάσει νὰ πέσωμεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς δευτέρας, ἔνθα καὶ ὑπαρξιν ἡμεῖς ἠντλήσαμεν.

ΦΙΛΟΛΑΟΣ.

Η ΓΕΝΕΣΙΣ
ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΚΑΙ Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ
Κατὰ τὸν Κ. ΦΛΑΜΑΡΙΩΝ.

Γ.

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ.

(Συνέχεια.)

Τὸ ἄρθρον, ὅπερ ἀφιερῶσαμεν εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἀρχῆς καὶ τοῦ τέλους τῶν κόσμων, δὲν

διηλθεν ἀπαρτήρητον, ἐλάβομεν δὲ τινὰς ἐπικριτικὰς ἐπιστολάς ἐπὶ τῆς μελέτης ἐκείνης, ἣς ἡ σπουδαίωτις ἐνδιαφέρει ἡμᾶς πράγματι τοσοῦτῃ ἀπ' εὐθείας. Ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς ταύταις, τινὲς μὲν ἐπικροτοῦσιν ἀνεπίφυλάκτως τὸν τρόπον, καθ' ὃν διετυπώθη καὶ συνεζητήθη ἡ ὑπόθεσις, ἕτεροι ἀποδέχονται μέρῃ τῆς ἐπιστημονικῆς ἐκθέσεως, γωρὶς νὰ παραδεχθῶσι τὸ σύνολον καὶ ἄλλαι τέλος δηλοῦσιν, ὅτι ἀποδοκιμάζουσι κατὰ πάντα τὴν μελέτην ἐκείνην, ἀπὸ τῆς ἀρχῆς μέχρι τοῦ τέλους. Περὶ τῶν πρώτων ἐπιστολῶν οὐδὲν ἔχομεν ν' ἀναφέρωμεν, περιοριζόμενοι εἰς τὸ νὰ εὐχαριστήσωμεν τοὺς ἀνταποκριτὰς ἡμῶν διὰ τὴν ἀπόλυτον πρὸς ἡμᾶς συμπάθειάν των· αἱ λοιπαὶ ὅμως ὑποχρεοῦσιν ἡμᾶς νὰ ποιήσωμεν σήμερον εἰς τὸ αὐτὸ ζήτημα συμπλήρωσιν, θεωρηθεῖσαν ἀναγκαίαν, ὅπως ἐπαρκέσῃ εἰς τὰς ἀξιώσεις πνευμάτων τινῶν. Ἄπαντες ἐν γένει ὁμοφώνως μᾶς ἐρωτῶσι « τί θέλουσι γείνει οἱ κόσμοι καὶ τὰ ὄντα μετὰ τὸν θάνατον αὐτῶν; » θέλομεν λοιπὸν ἀποπειραθῆ ν' ἀπαντήσωμεν εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην.

Ἀφήκαμεν τὴν Γῆν ἀπεψυγμένην καὶ ἔρημον κατοίκων ἕνεκα τοῦ ψύχους, τὴν δὲ τελευταίαν ἀνθρώπινον οἰκογένειαν κοιμηθεῖσαν τὸν ἔσχατον ὕπνον, τὸν Ἥλιον βαθμιαίως σκοτιζόμενον ὡς ἐκ τοῦ σχηματισμοῦ στερεοῦ ἐπ' αὐτὸν φλοιοῦ, ὀλόκληρον τὸ πλανητικὸν σύστημα ἐστερημένον τοῦ λοιποῦ τοῦ φωτός καὶ τῆς θερμότητος, ἣτις τὸ διετῆρει ζῶν τοσοῦτους αἰῶνας, καὶ ἀπεχωρίσθημεν βλέποντες τὸν Ἥλιον ὡς πᾶμμεγίστην σκοτεινὴν σφαῖραν ἐξακολουθοῦντα τὸν ἐν τῷ χᾶει ὁρόμον του καὶ συμπαραφέροντα περὶ ἑαυτὸν τοὺς πλανήτας του σκοτεινοὺς, ἐρήμους, κινουμένους τάφους, ἐξακολουθοῦντας νὰ ἐλκύωνται περὶ αὐτὸν ἐν τῇ αἰωνίῳ νυκτί. Τί θὰ γείνωσιν οἱ κόσμοι οὗτοι; Τῆς ὕλης, ὡς ἡ δύναμις, οὔσης ἀφθάρτου, θέλουσιν οὗτοι ἐξακολουθεῖ νὰ ἰσορροπῶσιν αἰωνίως ἐκ τῆς ἐκτάσει εἰς κατὰστασιν κοσμικῶν σκελετῶν; Πρὸς λύσιν τοῦ ζητήματος τούτου, ἀναγκαζόμεθα νὰ ἐξέλθωμεν τῶν ὀρίων τῆς καθαρᾶς ἐπιστήμης καὶ νὰ εἰσέλθωμεν ἐντὸς τῶν τῆς ὑποθέσεως. Ἀλλά,

καὶ ἐνταῦθα, προσπαθήσωμεν νὰ μὴ λησμονήσωμεν τὰς αὐστηρὰς ἀρχὰς τῆς μεθόδου τῆς ἐπιστημονικῆς ἐπαγωγῆς.

Ἄν τοιοῦτον ἦτο τὸ ὀριστικὸν τέλος τῶν κόσμων, ἂν οἱ κόσμοι ἀπέθνησκον διὰ παντός, ἂν οἱ ἥλιοι ἅπασι σθεσθέντες δὲν ἀνῆπτοντο πλέον, πιθανὸν εἶναι ὅτι δὲν ἦθελον ὑπάρχει πλέον ἀστέρες ἐν τῷ οὐρανῷ.

Διατὶ δέ;

Διότι ἡ δημιουργία εἶναι τοσοῦτω ἀρχαία, ὥστε δυνάμεθα νὰ τὴν θεωρήσωμεν ὡς αἰωνίαν ἐν τῷ παρελθόντι. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ σχηματισμοῦ τῶν, οἱ ἀπειράριθμοι ἥλιοι τοῦ ἀπείρου ἔσχον ἀρκούντως τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον ὥπως σθεσθῶσι. Οἱ πρώτοι ἐσθῆσθησαν ἤδη. Ἡ ἰδέα τῆς διαδοχῆς ἐπιβάλλεται ἄρα αὐτῇ ἀφ' ἑαυτῆς ἐν τῷ πνεύματι ἡμῶν.

Ἄδύνατος καθίσταται ἡ παραδοχὴ τῆς ἀρχαίας θεωρίας περὶ πλάσεως ἅπασι γενομένης. Αὐτῇ αὐτῇ ἡ ἰδέα τῆς ὑπάρξεως τοῦ Θεοῦ συνταυτίζεται μετὰ τῆς ἰδέας τοῦ Δημιουργοῦ. Ὑπάρχων ὁ Θεὸς δημιουργεῖ. Ἄν ἅπασι ἐδημιούργησε, δὲν θὰ ὑπῆρχον πλέον ἥλιοι ἐν τῷ ἀπείρῳ, οὐδὲ πλανῆται, ἀντλοῦντες παρ' ἐκείνων τὸ φῶς, τὴν θερμότητα, τὸν ηλεκτρισμόν, τὴν ζωὴν. Δεόν ἐξ ἀνάγκης ἡ δημιουργία νὰ ἦ ἀδιάκοπος.

Ἄς ἐπερωτήσωμεν ἄλλως τε ἀπ' εὐθείας τὴν φύσιν καὶ ἄς ἀκούσωμεν τὴν ἀπόκρισιν αὐτῆς.

Τί συμβαίνει περὶ ἡμᾶς; Τὰ αὐτὰ μόρια τῆς ὕλης εἰσέρχονται ἀλλήλοδιαδόχως ἐν τῇ συνθέσει τῶν διαφόρων σωμάτων. Τὰ σώματα μεταβάλλονται, ἡ ὕλη μένει. Ἐν τῷ διαστήματι ἑνὸς μηνὸς αὐτὸ τὸ σῶμα ἡμῶν σχεδὸν ἐντελῶς ἀνανεοῦται. Ἀδιάκοπος μεταβολὴ ἐνεργεῖται ἐν τῷ ἀέρι, ἐν τῷ ὕδατι, ἐν τοῖς μετάλλοις, ἐν τοῖς φυτοῖς, ἐν τοῖς ζῴοις, ἐν ἡμῖν αὐτοῖς. Τὸ μόριον τοῦ ὀξυγόνου, ὅπερ ἐκφεύγει ἀπὸ τοῦ ἀκωληκοθρότου κορμοῦ τῆς γηραιᾶς ἐφθαρμένης ὀφθαλμοῦ, μέλλει νὰ συσσωματωθῇ ἐν τῇ ξανθῇ κεφαλῇ τοῦ ἀρτιγεννητοῦ παιδός, τὸ δὲ μόριον τοῦ ἀνθρακικοῦ ὀξέως, ὅπερ ἀναδίδεται ἐκ τοῦ πεπιεσμένου στήθους τοῦ ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς ὀδύνης ἐξηπλωμένου ψυχροραγοῦντος, μέλλει ν' ἀνθοβολήσῃ ἐν τῷ εὐώδει μύσχῳ τοῦ ἐν τῷ

κῆφῳ μας ῥόδου. Τὸ ἄτομον τοῦ ἀνθρακος, ὅπερ καίεται ἤδη ἐν τῷ πνεύματι μας, θὰ ἐκάτῃ ἴσως ἐν τῇ λαμπάδι, ἣν μετεχειρίσθη ὁ Νεῦτων διὰ τὰ πειράματα αὐτοῦ εἰς τὴν ὀπτικήν, ἴσως δ' ἔχομεν ἐν τῇ χειρὶ ἡμῶν τὰ ἄτομα, ἅτινα ἀνῆκόν ποτε εἰς τὸν ἐρωτύλον βραχιόνα τῆς Κλεοπάτρας ἢ εἰς τὴν κεφαλὴν Καρόλου τοῦ Μεγάλου. Τὸ μόριον τοῦ σιδήρου εἶναι τὸ αὐτό, εἴτε κυκλοφορεῖ ἐν τῷ σφίζοντι ὑπὸ τοὺς μύγγας αἷματι ἐνδόξου τινὸς ἀνδρός, εἴτε κείται ἐν ἀσήμερ συντρίμματι ἐσκωριασμένου σιδήρου. Τὸ μόριον τοῦ ὕδατος εἶναι τὸ αὐτό, εἴτε λάμπει ἐν τῷ ἐρωτικῷ βλέμματι τῆς μνηστῆς, εἴτε κωλύει τὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου ἐν τινι μονοτόνῳ νέφει, εἴτε κατακοιμνίζεται ἐν τῇ βραγαδίᾳ βροχῆ τῆς καταιγίδος ἐπὶ τῆς κατεκλυσμένης γῆς. Ἀδιάκοπος ἀλλαγὴ διαρκούσης τῆς ζωῆς, ἀλλαγὴ οὐχ ἦτον ταχέια μετὰ τὸν θάνατον τῶν ὀργανισμῶν. Ἡ ὕλη τῶν ὄντων δὲν μένει ἀκίνητος, ἀλλ' εἰσέρχεται πάλιν ἐν τῇ κυκλοφορίᾳ τῆς ζωῆς. Ὅ,τι ἀναπνέομεν, τρώγομεν, ἢ πίνομεν, ἀνεπνεύσθη ἤδη, ἐφαγώθη, ἐπόθη μυριάκις. Εἴμεθα πεπλάσμενοι ἐκ τῆς κίνεως τῶν προγόνων μας. Ἐὰν ἅπαντες οἱ ἄνθρωποι, οὔτινες ἐξῆσαν ποτε ἐπὶ τῆς γῆς, ἐπᾶνήρχοντο, θὰ ἀνηλόγουν πέντε εἰς ἕκαστον τετραγωνικὸν πόδα, ὑποχρεούμενοι ν' ἀναρριχῶνται οἱ μὲν ἐπὶ τῶν δέ, ὅπως ἴστανται ὄρθιοι ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν ἠπείρων· δὲν θὰ ἦτο ὅμως δυνατὸν ν' ἀναγεννηθῶσι πλήρεις, διότι τὰ αὐτὰ στοιχεῖα ἀνῆκον κατὰ διαφόρους ἐποχὰς εἰς διάφορα σώματα.

Ἴδου τί συμβαίνει περὶ ἡμᾶς. Ἐν τῇ φύσει δὲ δὲν ὑπάρχει οὔτε μέγα, οὔτε μικρόν. Οἱ ἀστέρες εἰσὶ τὰ ἄτομα τοῦ ἀπείρου. Οἱ νόμοι, οὔτινες κυβερνοῦσι τὰ ἄτομα, κυβερνοῦσιν ἐπίσης τοὺς κόσμους.

Ἡ αὐτὴ πάντοτε ποσότης τῆς ὕλης ὑπάρχει. Ἀφοῦ ἐγένετο χρῆσις αὐτῆς πρὸς σχηματισμὸν τῶν νεφελῶδων, τῶν ἡλίων, τῶν πλανητῶν, καὶ τῶν ὄντων, δὲν μένει ἀδρανῆς, ἀλλ' εἰσέρχεται πάλιν ἐν γὰρ κυκλοφορίᾳ. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἦθελον εἶθι ἡμέρα, καθ' ἣν ἅπαντες οἱ κόσμοι ἦθελον εἶσθαι νεκροὶ τεθαμμένοι ἐν τῷ

νυκτί, περιστρεφόμενοι, κατακρημνιζόμενοι ασκόπως ἐν τῇ μελαίνῃ ἐρήμῳ τοῦ χάους, αἰώνιῳ ἐρημίᾳ, ἣν οὐδεμία ἀκτίς φωτὸς ἤθελεν οὐδέποτε τοῦ λοιποῦ διαφωτίσει. Ἡ ἐποψίς αὕτη οὐδόλως ἐπαρκαῖ οὐδὲ εἰς τὴν στοιχειωδέστεραν λογικὴν.

Ἄλλὰ διὰ ποίας φυσικῆς ἐργασίας οἱ νεκροὶ κόσμοι δύνανται νὰ ζωογονηθῶσι; Ὅταν ὁ ἡμέτερος ἥλιος ἀποσθῆσθῇ (οὐδεμία δὲ ἀμφιβολία ὅτι τοῦτο συμβῆσεται ἐν τῷ μέλλοντι), τίνι τρόπῳ θέλει εἰσελθεῖ πάλιν ἐν τῇ κυκλοφορίᾳ τῆς παγκοσμίου ζωῆς;

Ἡ μελέτη τοῦ σχηματισμοῦ τοῦ παντός, ἣτις μόλις ἤρξατο, ἐπιτρέπει ἀπὸ τοῦδε νὰ διατυπωθῶσι δύο ἀποκρίσεις εἰς τοῦτο, εἶναι δὲ πιθανώτατον ὅτι ἡ φύσις, ἣτις τοσοῦτῳ δυσκόλως ἀποκαλύπτει τὰ μυστήριά της, ἐπιφυλάττει καὶ ἕτερα σπουδαιότερα διὰ τὴν ἐπιστήμην τῶν μελλόντων αἰώνων.

Δύο νεκροὶ κόσμοι δύνανται ν' ἀναζήσωσι καὶ ν' ἀργίσωσι νέαν ὄλως ἐποχὴν, συνενοούμενοι δυνάμει τῶν ἀπλῶν τῆς βαρύτητος νόμων.

ὑποθέσωμεν, ὅπως συγκεντρώσωμεν τὰς ἰδέας μας, ὅτι σκιερὰ ὀγκώδης σφαῖρα, ὡς ἡ Γῆ, ἣ καὶ ὀγκώδης ὡς αὐτὸς ὁ ἥλιος, ἀδιάφορον, ἐκσφενδονίζεται ἐν τῷ κενῷ. Αὕτη συμπαραφέρει μεθ' ἑαυτῆς τὴν ὀλοσχερῆ αὐτῆς δυνάμει (τὸ γινόμενον τοῦ ὄγκου ἐπὶ τὸ τετράγωνον τῆς ταχύτητος), καὶ, ἂν ἡ μόνη ἐν τῇ ἐκτάσει, θέλει ἐξακολουθεῖ νὰ πορεύηται κατ' ἐυθεῖαν γραμμὴν, πάντοτε μετὰ τῆς αὐτῆς ταχύτητος, χωρὶς νὰ δύνηται οὔτε νὰ τὴν βραδύνῃ, οὔτε νὰ τὴν ἐπιταχύνῃ, οὐδὲ ν' ἀποκλίνῃ κατὰ κεραιῶν ἀπὸ τῆς παραβολικῆς γραμμῆς της, καὶ οὕτω θέλει πορεύεσθαι αἰωνίως ἡ κινουσα αὐτὴν δυνάμει θέλει πάντοτε χρησιμεύει ὅπως κάμνη αὐτὴν νὰ διατρέχῃ τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν μέτρων καθ' ὥραν. Ἄλλ' ὑποθέσωμεν ἤδη, ὅτι ἀκριβῶς ἐκεῖ κάτω, πρὸς τὸ τέρμα, πρὸς ὃ διευθύνεται, εὐρίσκειται εἰς ἐκ διαμέτρου ἀντίθετον διευθύνειν ἕτερα τις σφαῖρα, τοῦ αὐτοῦ ὄγκου, ἣν ἐκσφενδονίζομεν πρὸς τὴν πρώτην μετὰ τῆς αὐτῆς ταχύτητος. Ὅταν φθάσωσιν ἡ μία τὴν ἄλλην, θέλουσι φυσικῶς τῷ λόγῳ συγκρουσθῆ καὶ σταθῆ ἀμέσως.

Τί θέλει γείνει ἡ ζωογονοῦσα αὐτὰς δυνάμει, ἀφοῦ οὐδὲν ἀπόλλυται ἐν τῇ φύσει; Θέλει μεταβληθῆ ἡ μέχρι τῆς ὄρατῆς κίνησις θέλει κατασταθῆ ἀόρατος, τῆς αὐτῆς ὡς ἡ πρώτη ὄντοτης, ἣτις θέλει θέσει εἰς κραδασμὸν τὰ συστατικὰ μόρια τῶν δύο ὄγκων, θέλει ἀποχωρίσει τὰ μὲν τῶν δέ, καὶ ἐκ τῶν δύο ψυχρῶν καὶ σκιερῶν σφαιρῶν θέλει πλάσει φλογερὸν καὶ φωτοβόλον ἥλιον.

Ἡ ὑπόθεσις, ἣν ἐποιήσαμεν, ἤθελε πραγματοποιηθῆ ἀφ' ἑαυτῆς, χωρὶς νὰ ὑποχρεωθῶμεν νὰ ἐκσφενδονίσωμεν τὴν μίαν κατὰ τῆς ἄλλης, καὶ ἂν ὑπεθέτομεν ἀπλῶς δύο σφαῖρας ἐν τῇ ἐκτάσει, εἰς ὅταν δῆποτε ἀπόστασιν τὴν μίαν ἀπὸ τῆς ἑτέρας. Δυνάμει τῶν νόμων τῆς βαρύτητος θέλουσι διευθυνθῆ βραδέως ἡ μία πρὸς τὴν ἄλλην καὶ θέλουσιν ἐξ ἀναποδράστου ἀνάγκης ἔλθει νὰ συνενωθῶσιν ἐν φωτοβόλῳ συγκρούσει, ἣτις θέλει μεταβάλλει αὐτὰς εἰς ἥλιον ἢ καὶ εἰς νεφελώδη.

ὑποθέσωμεν, ἐπὶ παραδείγματι, ὅτι ὁ ἥλιός μας καὶ ὁ ἥλιος Σείριός εἰσιν οἱ μόνοι ἐν τῷ ἀπείρῳ ὑπάρχοντες ἥλιοι. Δυνάμει τῶν νόμων τῆς βαρύτητος, συναισθάνονται ἀλλήλους διὰ μέσου τῆς ἐκτάσεως καὶ σπεύδουσιν ὁ μὲν πρὸς τὸν δέ ἀφ' ὅτου ἐτέθησαν ἐν τῷ κενῷ, τείνουσι νὰ προσεγγίσωσιν ἀλλήλους. Ἡ πτώσις κατ' ἀρχὰς εἶναι ἀνεπαίσθητοτάτη. Τὴν πρώτην ἡμέραν δὲν θέλουσι πέσει ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον, εἰμὴ κατὰ ἐν κλάσμα ἢ χιλιοστὸν μέτρον. Εἶναι ἀνεπαίσθητον, Ἄλλ' ἡ κίνησις προβαίνει αὐξάνουσα. Μετὰ ἐν ἔτος ἡ προσέγγισις εἶναι ἤδη ἐπαίσθητῆ ἰδοὺ αὐτοὺς ὁρμῶντας τὸν ἕνα πρὸς τὸν ἕτερον ὡς αἱ δύο ἡμῶν σφαῖραι. Μετὰ δὲ δύο ἑκατομμυρίων ἐτῶν ἀδιάκοπον πτώσιν, θέλουσι κατακρημνισθῆ ὁ εἰς ἐν τῷ ἐτέρῳ μετὰ τηλικαύτης ὁρμῆς. Ὡστε νὰ συζευθῶσιν, νὰ ἐνωθῶσιν, νὰ συγχωνευθῶσιν, εἰς ἕνα μόνον παμμεγέθη καὶ τηλαυγῆ νεφελώδη.

(Ἀκολουθεῖ συνέχεια.)

ΑΠΟ ΠΑΡΙΣΙΩΝ ΕΙΣ ΒΡΑΣΙΛΙΑΝ ΔΙΑ ΕΗΡΑΣ

ὑπὸ

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΤ ΒΟΥΣΣΕΝΑΡΑ

ΚΕΦΑΛ. Α'.

(Συνέχεια.)

Οἱ ὀδοιπόροι ἀδυνατοῦσιν ὡς ἐκ τῆς ὀρυμνότητος τοῦ ψύχους νὰ βαδίσωσιν· οἱ θηριώδης πλῆγ φύλακες τῶν, ὑπακούοντες εἰς τὴν δοθεῖσαν αὐτοῖς διαταγὴν, τοὺς βιάζουσι καὶ ἐπιμένουσι νὰ σύρωσιν αὐτοὺς πρὸς τὸ πένθιμον ἐκεῖνο οἰκοδόμημα.

Ἄλλὰ δὲν εἶναι πλέον καιρὸς. Μόλις κατῶρθωσαν νὰ προχωρήσωσι βήματά τινα καὶ ἅπανα ἡ ὁδὸς κατελήφθη ὑπὸ λόχου στρατιωτῶν ἐνοδουμένων παχεῖς μανθῶας καὶ ἐρρυθμῶς κτυπῶντων τὸ ἔδαφος διὰ τῶν βαρέων ἡλοπαγῶν ὑποδημάτων των.

Οὔτοι ἀκολουθοῦνται ἀμέσως ὑπὸ ὀμίλου ἀνθρώπων, ὧν ἡ θέα διεγείρει οἶκτον, ἐπαυξανόμενον ἐκ τῆς πληθῆος τῶν ληφθέντων μέτρων ὅπως παρακωλυθῆ πᾶσα ἀπόπειρα δραπετεύσεως, ἅτινα ἀποτελοῦσι βάσανον περιττῆν καὶ ἀπάνθρωπον.

— Οἱ δεσμῶται! . . . ἐψιθύριεν εἰς τὸ οὖς τοῦ συντρόφου του ὁ εἰς ἐκ τῶν ὀδοιπόρων.

Οὔτος ἠσθάνθη ἑαυτὸν λιποψυχῶντα καὶ ἐστηρίχθη εἰς γωνίαν τινα προσκειμένης οἰκίας.

Ὁ ἄγνωστος δὲν ἠπατήθη. Εἶναι ἡ ἄλυσις— ὑπὸ τὴν πραγματικὴν καὶ εἰκονικὴν τῆς λέξεως σημασίαν — ἡ ἄλυσις τῶν δεσμιῶν, οἱτ.νες. καταδικασθέντες ὑπὸ τῆς μοσχοβιτικῆς δικαιοσύνης, μεταβαίνουσι πέραν τῶν ἐκεῖθεν τῆς Βορρικήης χωρῶν, ὅπως ἐκεῖ, ἐν τῷ ἄδει ἐκεῖνῳ τοῦ αἰωνίου παγετοῦ, ὅστις Ἀνατολικὴ Σιβηρία καλεῖται, ὑποφέρουσι καὶ ἀποθάνουσι.

Ἐπὶ κεφαλῆς βαδίζουσιν οἱ δέσμιοι Καγιόρνις ἐνοδουμένοι φατὰ καφτάνια, ὑποδυμένοι ἀνοικτὰ ὑποδήματα, ἔχοντες τὴν κεφαλὴν ἡμιζυρισμένην καὶ ἐξοιδημένον ἐκ τοῦ ψύχους τὸ πρόσωπον. Προβαίνουσι μετὰ φοβερᾶς κλαγγῆς σιδηρῶν, προερχομένης εἰς πᾶν βῆμά των

ἐκ τῶν τὸ ἄθλιον σῶμά των περιβαλλουσῶν ἀλύσεων.

Ἐκαστος κατάδικος φέρει πράγματι ἄλυσιν περὶ τὰ σφυρά, ἧς ὁ κύριος κρίκος, ἀποτελῶν περίσφυρον, εἶναι περιτετυλιγμένος διὰ πανίων καὶ βραχῶν καὶ τοῦτο ἂν ὁ κατάδικος κατῶρθωσε νὰ συλλέξῃ ἀρκετὰ ἐλέη, ὅπως ἀποκοιμίσῃ τὴν συνείδησιν τοῦ ἐντεταλμένου τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἀλύσεων χαλκῶς καὶ τύχη παρ' αὐτοῦ τῆς χάριτος νὰ ἀφεθῆ τὸ περίσφυρον ὅποσοῦν πλατὺ ἐπιτρέπον τὴν παρένθεσιν ὑφασμάτων. Ἡ πρώτη αὕτη ἄλυσις ἀνέρχεται μέχρι τῶν κνημῶν καὶ στερεοῦται διὰ σχοινοῦ εἰς τὴν ζώνην. Ἐτέρα ἄλυσις, ἀποτελοῦσα τὰς χειροπέδας, κρατεῖ τοὺς καρπούς δεδεμένους ἐπὶ τῆς γαστροῦς καὶ τρίτη τέλος συνοῖ τοὺς πέντε ἢ ἕξ ἀνθρώπους, ἐξ ὧν ἀποτελεῖται ἐκάστη σειρά.

Ἄν εἰς τῶν καταδικῶν ὀλισθήσῃ καὶ διαταράξῃ οὕτω τὸν ῥυθμὸν τῆς πορείας, ἅπαντες οἱ σύντροφοὶ του πονοῦσιν, ὧν τὰ μέλη εἰσὶν ἐν γένει κεκαλυμμένα ὑπὸ πληγῶν ὡς ἐκ τῆς ἀδιακόπου ἐπαφῆς τοῦ μετάλλου.

Ὅπισθεν τοῦ πενήθιμου τούτου ὀμίλου τῶν καταδικῶν, ἀκολουθοῦσιν οἱ ἐξόριστοι οἱ μέλλοντες νὰ μεταφερθῶσιν εἰς Σιβηρίαν. Οὔτοι καλοῦνται ποσελέντσοι (δέσμιοι διὰ βίου) καὶ φοροῦσι τὸ αὐτὸ φατὸν καφτάνιον, ἀλλὰ μετὰ κιτρίνου τετραγώνου ἐπὶ τῆς ῥάχους. Τὸ τεμάχιον τοῦτο τοῦ ὑφάσματος εἶναι τὸ μόνον διακρίνον αὐτοὺς ἀπὸ τῶν ἄλλων δεσμιῶν. Κατὰ τὰ λοιπὰ ἡ αὐτὴ ἀφθονία δεσμῶν, αἱ αὐταὶ ἀθλιότητες, αἱ αὐταὶ βάσανοι.

Δύο σειραὶ στρατιωτῶν περιστοιχίζουσι δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν τὸν ὄμιλον τῶν δεσμῶτων, ἄδοντες καὶ συρίττοντες, ἴσως ἀνακαλοῦντες κατὰ νοῦν τὴν δοθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἀξιωματικοῦ ἐντολήν, ἣν ὁ λοχαγὸς Γιεμενόφ ὑπενθύμισεν εἰς τοὺς φύλακας τῶν δύο ἀγνώστων: « Ἄν τις τούτων τῶν σκύλων προσπαθήσῃ νὰ δραπετεύσῃ, πυροβολήσατέ τον! Ἄν φονευθῆ, πέντε ρούβλια ἀμοιβὴν! »

Πέντε ρούβλια! Ποσὸν ἐπαρκοῦν εἰς τὸ νὰ κορέσῃ ἐπὶ δεκαπενθημερίαν τὴν ἄσβεστον δίψαν ἐνὸς Κοζάκου.

Ἡ ὀπισθοφυλακή ἀποτελεῖται ἐξ ἀμαξίων συρομένων ὑπὸ μικρῶν ἵππων τῆς Σιθρίας, ἰσχυρῶν, ἐξηγτημένων, μετὰ μακροῦ ἀκαθάρτου τριχώματος, ληφθέντων παρὰ τῶν χωρικῶν τῶν πέριξ. Ἐντὸς τῶν ἀμαξίων τούτων εἰσὶ συσσωρευμένοι αἱ ἄθλια ἀποσκευαὶ τῶν ἐξορίστων, ἐφ' ὧν πνέει τὰ λοιπὰ ἀσθενῆς τις, καταπεσὼν ἐν τῇ ὁδοπορίᾳ, οὐτινος τὸ σῶμα, ὑπονομευθὲν ὑπὸ τῆς ἀσθενείας, ἀνατινάσσεται ἐποδύνως ἐκ τῶν συνεχῶν ἀναπηδήματων τοῦ ἀμαξίου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἐκείνης τοῦ μαρτυρίου.

Αἱ ἄμαξαι αὗται συνοδεύονται ὑπὸ τῶν γυναικῶν τῶν ποσειδέων, ὅσαι ἠθέλησαν ἄκολουθήσωσι τοὺς συζύγους τοὺς εἰς τὴν κατηραμένην ἐκείνην χώραν. Τινές, αἱ μᾶλλον εὐνοούμεναι, ἠδυνήθησαν νὰ εὐρωσι, πληρώσασαι, μικρὰν τινα θέσιν παρὰ τοὺς ψυχροραγοῦντας, ὅτινες οἰμώζουσιν ἐπὶ τῶν ἀποσκευῶν. Ἐκεῖ κἀθίηται ἐκ διαλειμμάτων, ὅταν ὁ κάματος καταβάλλῃ τὴν γενναϊότητά των.

Οἱ ἄλλοι βαίνουσι πεζῇ. Αἱ μητέρες κρατοῦσιν ἀπὸ τῆς χειρὸς τοὺς υἱοὺς καὶ τὰς θυγατέρας των. Τὰ δυστυχεῖ παιδάκια, ἐξηγτημένα καὶ ταῦτα, προσκόπτουσι καὶ πίπτουσι· τότε ἡ μήτηρ τὰ φέρει ἐπὶ τῶν βραχιόνων, ἐπὶ τῆς ῥάχως, ἐπὶ τῶν ὤμων, — ὁ πατὴρ δὲν δύναται νὰ ἀφήσῃ τὴν ἄλυσιν, — μέχρις οὗ καταβληθεῖσα καὶ αὕτη πίπτει.

Ἄλλὰ δευτερον ἀπόσπασμα στρατοῦ, ἀποτελοῦν τὴν ὀπισθοφυλακὴν, φθάνει ἀμέσως. Οἱ τελευταῖοι οὗτοι περισυλλέγουσι τοὺς ὑστερήσαντας, κτυπῶντες διὰ τῆς ἀκτηρίδος τῶν ὄπλων των, μετὰ τῆς πατροπαραδότου κτηγωδίας τοῦ ῥώσου στρατιώτου, τὰς δυστυχεῖς, αἵτινες στενάζουσιν ἐπὶ τοῦ ἀπεσκληρημένου πάγου, καὶ ὠθοῦσι ταύτας πρὸς τὰ ἔμπρὸς ἐνόσω διατηροῦσιν ἴχνος ἐλάχιστον ζωῆς.

Μόνον τὰ πτώματα καταλείπουσι, ταχέως καλυπτόμενα ὑπὸ σαβάνου ἐκ χιόνος, ἅτινα οἱ λύκοι ἀναλαμβάνουσι τὴν νύκτα νὰ ἄρωσιν ἐκεῖθεν.

Τοιαύτη ἦν ἡ σπαραξικάρδιος εἰκὼν, ἣν θεῶνται οἱ δύο ἄγνωστοι, στηριζόμενοι εἰς ξύλινον τοῖχον, ἔντρομοι, ἀπελιθωμένοι ἐκ φρίκης,

λέγοντες καθ' ἑαυτοὺς, χωρὶς νὰ τολμῶσι νὰ ἐκδηλώσωσι πλήρη τὴν σκέψιν των·

— Καὶ ἐγώ! . . . Ἄν εὐρίσκωμην μετὰ τῶν δυστυχῶν τούτων!

Ἡ συνοδία, ἀποτελούμενη ἐκ πεντηκοντάδος καταδίκων, ἐστάθη ἐν τῇ πλατείᾳ, ταχέως δὲ κλαυθμηρὸν ἄσμα, ὁμοιάζον μᾶλλον πρὸς παρατεταμένην ὀλολυγὴν ἢ πρὸς ἄσμα, ἐξήλθεν ἐξ ἀπάντων τῶν στηθῶν. Ἐξορίστοι καὶ ἐνοχαιοὶν ἐγκλημάτων ἄδουσι τὸ Μίλο σερδνὰ ἴα, τὸ ἄσμα τῶν ῥώσων δεσμίων, ὅπως ζητήσωσιν ἐλεημοσύνην.

Τὸ Μίλο σερδνὰ ἴα, ὅπερ οὐδέποτε δύναται ἀκούσας ἀπαξ νὰ λησμονήσῃ, εἶναι σειρά σπαραξικαρδίων παραπόνων, τοῦ αὐτοῦ ῥυθμοῦ τῶν ψαλμῶν, εἰδὸς τι μοιρολογίου, οὗ αἱ στροφαί, συνοδεύονται ὁμοχρόνως ὑπὸ τοῦ κρότου τῶν ἀλύσεων, δὲν δύναται ἢ νὰ ἐμποιῶσιν ἀπεριγραπτον συγκίνησιν.

Αἱ ἀπλούσταται αὗται ἐκφράσεις ἀφηγοῦνται μετὰ παιδικῆς ἀληθείας τὴν φοβερὰν τῶν δεσμίων τύχην. Αἱ στερεότυποι λέξεις, ὡς αἱ βάσανοι τῶν ἐξορίστων, εὐρίσκουσι πάντοτε ἡχῶν ἐν ταῖς καρδίαις τῶν χωρικῶν.

Ὁ κάτοικος τῆς Σιθρίας, ὁ ἀκούων τὸ ἄσμα τοῦτο, χωρὶς νὰ ἐξετάτῃ ἂν ἡ τιμωρία εἶναι ἀνάλογος πρὸς τὸ ἐγκλημα, αἰσθάνεται τὴν ἔννοιαν τῶν λέξεων· τὴν ἀληθῆ σημασίαν ἐδιδάχθη ἐκ πείρας· ἡ λέξις νεσιαστροῦζε — δυστυχεῖς, οὕτω καλεῖ τοὺς ἐξορίστους — ἀκούεται ἀπὸ τοῦ στόματος ἄλλων δυστυχῶν. Ὁ γέρον ἀπόμαχος, ὁ ῥωμαλαῖος γεωργός, ἡ ἄρκρος χήρα, κομίζουσι τὸ εὐτελές των χάλκινον νόμισμα ἢ τὸ κομμάτιον τοῦ μαύρου ἄρτου καὶ υποκλίνονται ἐνώπιον τοῦ δεσμίου, ὅστις ἐδέχθη τὴν ταπεινὴν των προσφορὰν.

Οἱ στρατιῶται, συμμορφούμενοι αὐστηρῶς πρὸς τὴν ὁθεῖσαν ὑπὸ τοῦ λοχαγοῦ Γιεμανόφ διαταγὴν, ἐκώλυσαν τοὺς φυλακισμένους των ἀπὸ τοῦ νὰ συγκοινωνήσωσι μετὰ τῶν δεσμίων, ὅτινες παρετήρουν αὐτοὺς μετὰ περιουσίας. Διὰ κτυπημάτων ἠνέφεξαν ὁδὸν διὰ μέσου τῶν στίγων τῶν δεσμίων καὶ ὠδήγησαν αὐτοὺς εἰς τὴν οἰκίαν, ἔνθα τοὺς ἀνέμενον ὁ ἀξιωματικός.

Ἡ νύξ εἶχεν ἐπέλθει, ὁ λοχαγὸς ὄμως, ἔχων ὑπ' ὄψιν τὴν συνέντευξιν, ἣν ἔμελλε τὰ λάβῃ μετὰ τῶν ὁδοιπόρων, εἶχε προνοήσει ὅπως φωταγωγηθῆ ἀσυνήθως τὸ ταπεινὸν του κατάλυμα. Ἀποθεῖς τὴν παχεῖαν σισύραν του, ἐσφιγμένως ὑπὸ τῆς γλαυκῆς μετὰ χρυσῶν κομβίων στολῆς του, ἔστατο ὀρθίος πλησίον μεγάλης θερμάστρας ἐξ ὀπτῶν πλίνθων, ἀληθοῦς οἰκοδομῆς, ἐνὸς τῆς ὁποίας ἐκαίοντο ὀλόκληρα πρέμνα ἐλάτων.

Ἀπέναντί του, ἐνώπιον χονδροειδοῦς τραπέζης, ἐκείντο ἀνεπτυγμένα διάφορα ἔγγραφα, ἐπ' αὐτῶν δὲ μέγα πολύκροτον.

Ἡ θύρα ἠνεώχθη καὶ οἱ δύο ἄγνωστοι εἰσῆλθον, χαιρετίσαντες εὐγενῶς, ἐν ᾧ οἱ στρατιῶται, μείναντες ὡς φρουροὶ εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον, ἄρνον νὰ πέσωσι μετὰ κρότου αἱ ἀκτηρίδες τῶν ὄπλων των ἐπὶ τοῦ ξυλίνου θαπέδου.

Χωρὶς κἄν ν' ἀνταποκριθῆ εἰς τὸν χαιρετισμὸν των διὰ τῆς ἐλαχίστης κινήσεως τῆς κεφαλῆς, ὁ ἀξιωματικὸς ἐξήτασεν αὐτοὺς διὰ ταχέως βλέμματος τῶν γλαυκῶν ὀφθαλμῶν του, δι' ἐνὸς τῶν βλεμμάτων ἐκείνων τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων, ἅτινα ἐν μιᾷ στιγμῇ μελετῶσι πρόσωπόν τι ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν καὶ ἐντυπώνουσιν αὐτὸ ἐν τῇ μνήμῃ ὡς ἡ ὕψος φωτογραφικῆς μηχανῆς.

Ἦσαν οὗτοι δύο ἄνδρες εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ἡλικίας, μετρίου ἀναστήματος, εὐρωστοί, ὧν τὰ χαρακτηριστικά, καὶ τοὶ περιφροντίδων, ἐξέφραζον ἀπόλυτον εὐλικρίνειαν, ἐντελῆ εὐθύτητα.

(Ἀκολουθεῖ συνέχεια.)

ΖΩΟΛΟΓΙΑ.

ΟΙ ΕΝ Τῷ ΑΕΡΙ ΜΙΚΡΟΡΓΑΝΙΣΜΟΙ

Εἶδομεν τοὺς ἐν τοῖς ὕδασι καὶ ταῖς θαλάσσαις μικροοργανισμοὺς καὶ τὴν σπουδαίτητα αὐτῶν ἐθαυμάσαμεν. Σήμερον θέλομεν

εἶπει τινα περὶ τῶν ἐν τῷ αέρι ἀπυρονημένων μικροοργανισμῶν χάρις εἰς τὴν ἄπειρον μικρότητα αὐτῶν.

Ὁ αἶρ κατοικεῖται ὑπὸ πληθῆος ὄντων, τῶν μὲν ἀθανάτων, τῶν δὲ ὀργανικῶν καὶ ζώντων, ὧν τὴν σπουδαιότητα ἐδιδάχθημεν ἐκ τῶν ἐπ' αὐτῶν μελετῶν τοῦ διασήμεου Παστέρ. Ὁ ἔμφυχτος οὗτος κοινωτὸς ἀπεδείχθη δι' ἐπανειλημμένων πειραμάτων ὅτι μεγίστην ἐξασκεῖ ἐπήρειαν εἰς τὴν ζύμωσιν, τὴν σῆψιν καὶ τὴν εὐρωτίασιν.

Αἱ πολυτεῖς ἐν τῷ παρὰ τοῖς Παρίσις Ἀστεροσκοπεῖο Μονσοῦρις παρατηρήσεις ἀπέδειξαν ὅτι ἐν μιᾷ λίτρᾳ αἵρος ὑπάρχουσι κατὰ μέσον ὄρον δεκαπέντε σπόροι εὐρώτων. Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἄνθρωπος ἀναπνέει δέκα περίπου κυβικά μέτρα αἵρος ἐντὸς εἴκοσι τεσσάρων ὥρων, ἔπεται ὅτι ἐν μὲν τοῖς πέριξ τῶν Παρίσιων ἀναπνέει τις 150,000 σπέρματα κατὰ μέσον ὄρον καθεκάστην, ἐντὸς δὲ τῆς πόλεως ἐν τοῦλάχιστον ἑκατομμύριον. Οἱ ἀριθμοὶ οὗτοι ποικίλουσι κατὰ τὰς ἐποχάς, ὄντες ἀνώτεροι μὲν κατὰ τὸ θέρος, κατώτεροι δὲ κατὰ τὸν χειμῶνα, διότι ἡ ὑψωμένη θερμοκρασία, καθὼς καὶ αἱ βροχαὶ καὶ ἡ ὑγρασία, συντελοῦσιν εἰς τὴν ἐπώασιν τῶν εὐρώτων τούτων.

Εἰς τὸ ἄλλος τοῦ Μονσοῦρις ὁ ἐτήσιος μέσος ὄρος τῶν βακτηριδίων μόλις ἀνέρχεται εἰς 750 εἰς χιλίας λίτρας αἵρος, ὁ δ' ἀριθμὸς αὐτῶν αὐξάνει ἐν καιρῷ θέρους καὶ ἐλαττοῦται ἐν καιρῷ χειμῶνος· τὴν ἀνοιξὴν κατέρχεται μέχρι 433, τὸ δὲ φθινόπωρον φθάνει εἰς τὸν ἀνώτατον ὄρον 1083. Διαρκουσὶν τῶν συνεχῶν βροχῶν τὰ βακτηρίδια ἐξαλείφονται, αὐξάνουσι δ' ἐπαισθητῶς ἐκ καιρῷ ξηρασίας.

Ἐν Παρίσις ὅσω προχωρεῖ τις ἐντὸς τῆς πόλεως, τοσούτω καὶ πλείονα βακτηρίδια εἰσπνέει. Ὑπελογίσθη ὅτι ἐντὸς τῆς πόλεως ὑπάρχουσι τοιαῦτα δεκάκις πλείονα ἢ ἐκτὸς αὐτῆς.

Ὁ ἐντὸς τῶν οἰκῶν αἶρ περιέχει δεκάκις μέχρις εἰκοσάκις πλείονα τοῦ τῆς ἐξοχῆς βακτηρίδια. Ὁ αἶρ τῶν ἄκρων τῶν ὑψηλῶν οἰκοδομῶν, ὁ τῶν ὄρεων καὶ ὁ τῆς θαλάσσης πρὸ πάντων ἐλάχιστους μικροοργανισμοὺς ἐμπεριέχουσιν, ὡς

έκφάνεται εκ του έπομένου πίνακος του έτησίου δελτίου του Μονσουρίς.

Βακτηρίδια κατά κυβικόν μέτρον

Άηρ του Άτλαντικού Ωκεανού, ληφθείς εις πλείονα των 100 χιλιομέτρων από των άκτων απόστασιν.	0,6.
Άηρ της θαλάσσης εις ελάττονα των 100 χιλιομ. απόστασιν.	1,3.
Άηρ των ύψηλων όρέων.	1—2.
Άηρ των Παρισίων επί του θόλου του Πανθέου.	200.
Άηρ του άλσους Μονσουρίς.	480.
Άηρ της όδου Ριβολί.	3480.
Άηρ των όχητων των Παρισίων (1880).	6000.
Άηρ των νέων οικιών των Παρισίων (1883)	4500.
Άηρ των παλαιών οικιών των Παρισίων (1883)	36000.
Άηρ του νέου νοσοκομείου Hotel Dieu (1880)	40000.
Άηρ του νοσοκομείου της Ριέτέ (έντός).	79000.

Έκ τούτων βλέπομεν, ότι ή θάλασσα είναι τό μέγα άντιμιασματικόν κέντρον του κόσμου. Είς τās πόλεις όσω τις άνέρχεται, τοσούτω και ή καθαριότης του άέρος αυξάνει, διά τούτο δεόν να προτιμώμεν τὰ ύψηλά μέρη και τὰ ανώτερα πατώματα των οικιών.

Άπεδείχθη προς τούτους, ότι οί εν τῷ έσωτερικῷ των οικιών σταθεροί χρωματισμοί και αί διά χάρτου έπιστρώσεις συντελοῦσιν εις την διατήρησιν των μικροργανισμών τούτων του άέρος, ώστε εντός ενός μόνου γραμμαρίου κόνεως των εν Παρισίαις κατοικιών υπάρχουν μεχρι δύο εκατομμυρίων ζώντων μικροβίων! Λίαν ώφέλιμον λοιπόν είναι υπό υγιεινήν έποψιν να δύνηται τις εκ διαλειμμάτων να πλύνη άπαν τό έσωτερικόν της κατοικίας δι' άφθόνου ύδατος.

Ευτυχώς, κάτοι τόσω μέγας είναι ό αριθμός των εν τῷ είσπνεομένῳ ύφ' ήμῶν άέρι μικροβίων, μόνον τινά τούτων εισίν επιβλαβή, τὰ δε πλείστα

άβλαβή. Τὰ μέχρι σήμερα εν τῷ άέρι των Παρισίων συλλεχθέντα βακτηρίδια, και λιεργηθέντα και ένοφλαθμισθέντα εις ζῶα, ουδεμίαν των γνωστών μισματικῶν νόσων παρήγαγον. Είναι ούχ ήττον πανθομολογούμενοι ότι ή διφθερίτις, τό έρυσίπελας, οί εξάνθηματικοί πυρετοί και άλλοι νόσοι μεταδίδονται άπ' αποστάσεως, ότι ή χολέρα δύναται να μεταδοθῆ διά τε του άέρος και του ύδατος, ότι ό άνθραξ μεταδίδεται είτε διά της άφης, είτε διά του άέρος, ότι ό τυφοειδής πυρετός διαδίδεται εκ των υγρών εκρύσεων των πασχόντων, ατινες αποξηρανθεισαι μεταβάλλονται εις κόνιν. Οφείλομεν έπομένως να προφυλαττώμεθα από των μικροργανισμών τούτων του άέρος, αερίζοντες συγχάκις τās κατοικίας μας, σαρώνοντες, πλύνοντες αυτās έπιμελώς, και να τηρώμεν αυστηρώς τους της υγιεινής κανόνας.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΝΘΡΩΠΙΣΚΟΥ

υπό

ΜΑΡΙΑΣ ΡΟΒΕΡΤ ΧΑΛΤ

Γ'.

ΚΑΘ' ΟΔΟΝ.

(Συνέχεια.)

Και τη ώμίλησε μετά ζέσεως, άναμιγνύων εις την ώμιλίαν του την κενήν ταμβακοθήκην του πάππου, την κλίσιν του Ιακώβου, την δόξαν του Δουγκεσλέν, την γενναιότητα του παιδός Άμυότ και τό λαμπρόν της οικογενείας μέλλον.

Η καρδιά του εξήπτετο, ή δε Θηρεσία ήρξατο να μειδιᾷ. Αυτη τῷ άπηύθυνε την τελευταίαν ταύτην παρατήρησιν,

— Σὺ παρακούεις.

— Ναι, αλλά θα συγχωρηθῶ! Έλθέ.

Και ώδήγησεν αυτην δι' άτραπουδιερχομένης αγρούς και κήπους και περιστουχιζομένης υπό φρακτών χλοερῶν εξ άκανθῶν και ροδεῶν αγρίων έπεκτεινουσῶν δίκην τόξου τους ύλομανούντας θλαστούς των μέχρι του μέσου σχεδόν της πρασινιζούσης άτραπου.

Έπροχώρουν, ιστάμενοι εκ διαλειμμάτων όπως δρέψωσιν άνθη τινά· εβάδιζον επί της άγούσης προς τό νεκροταφείον.

Σύσκιον και σιωπηλόν προεΐχε τούτο προς την κοιλάδα εκ της κλιτους λοφίσκου· τὰ ύψηλά χόρτα ηύξανον εκείσε έλευθέρως μεταξύ των ξυλίνων σταυρών· άπ' αυτης πλην της εισόδου του άπ'ήλας τις του θεάματος κηπαρίων μετ' άκρας φροντίδος καλλιεργουμένων· ή κόμη έφάνετο εύλαβής προς τους νεκρούς της.

Έκει υπό ύψωμα σκιαζόμενον υπό κυπαρίσσου, ανεπαύοντο από πέντε έτών ό άτυχής καλλιτέχνης και ή νεκρά του σύζυγος. Τὰ παιδιὰ διηθύνθησαν, συγκατούμενα από των χειρῶν, προς τον γνωστόν αυτοίς χῶρον, κατέθηκαν τ' άνθη των επί του χόρτου και έμειναν σιωπηλά επί τινας στιγμάς, προσηλωμένους έχοντα τους οφθαλμούς επί του εδάφους.

— Αποχαιρέτησέ τους, έψιθύρισε ή Θηρεσία.

Και άνελύθη εις δάκρυα.

Έκείνος έσφυγξε την χειρά της μετά γλυκύτητος και επί πολύ, ώσανεί ήθελε να μεταδώσῃ εις αυτην την γενναιότητά του.

— Ναι, ναι, ειπεν αυτη εν τέλει, δεικνύουσα τον τάφον, ναι, ύπαγε.θά σε συγχωρήσωσι!

Κατῆλλον αυθις όπως λάθωσι την χειράμαξαν και τὰ έργαλεία εκ του αγρού και επανήλθον εις την οικίαν.

— Πότε αναχωρεῖς, Στέφανε;

— Μη με έρωτᾷς περι τούτου.

Η ήμερα αυτη, ήτις εληξεν ήσυχος διά των συνήθων ένασχολήσεων, υπήρξε λίαν σκληρά δοκιμασία διά την καρδιαν του μικρούλλη, ήτις δεν ήτο καρδιά αναισθητος.

Τόρα, ότε ή ώρα της αναχωρήσεως προσήγγιζεν, ή ιδέα του χωρισμού τῷ έφάνετο σκληρά.

Ητο άνάγκη ν' αποσπασθῆ από τον πάππον, από την θείαν, από άπαντας τους φιλάτους του! Η Θηρεσία και ό Ιακώβος υπήρξαν οί μόνοι σύντροφοι της παιδικής του ηλικίας· ώφειλε μάλιστα εις την από κοινοῦ συμβίωσιν εκείνην μετά νεωτέρων έαυτου και ασθενεστέρων παιδιῶν τό αίσθημα εκείνο της, ευθύνης, όπερ

είναι τόσω σπάνιον εις την ηλικίαν του, και την πατρικήν σχεδόν στοργήν, ήν ήσθάνετο προς τον μικρόν του αδελφόν και την αδελφήν του.

Πτωγέ Στέφανε! Εκείνην την ήμεραν ήσθάνθη καλώς την ισχύν της προσηλώσεως του εις την παλαιάν φωλεάν· ό οικος, τὰ έπιπλα, τὰ φυτὰ του κήπου ήσαν φίλοι του, τὰ δε όντα άτινα κατώκουν εκεί ήσαν ή ψυχή του και τό αιμά του!

Καθ' ήν στιγμήν επρόκειτο να κατακλιθῶσιν, ήσπάσθησαν αλλήλους κατά τό σύνήθεσ.

Έφάνετο ό Στέφανος τοσούτω ήσυχος, ώστε εξηπάτησε τό βλέμμα της Θηρεσίας, ήτις ουδέποτε απέσπα άπ' αυτου τους οφθαλμούς της· άνέβη εις τό δωμάτιόν του και καθήσας απέναντι της ήμικεκλεισμένης θύρας, όθεν εισήρχετο λαμπρά άκτις της σελήνης, περιέμεινε να παύσῃ πᾶς θόρυβος εν τῇ οικίᾳ.

Η ώρα έφθασε.

Συνήγαγεν αθορύβως εντός διασκήκιου εκ κυανου πανιου απρόρουχά τινα, έθηκεν εις τό θυλάκιόν του εξ φράγμα, άτινα τον ειχε δαυείσει ό διδάσκαλός του, και τό πατρικόν του ώρολόγιον, όπερ ή θεία Μαργαρίτα, συγκακινημένη, τῷ ειχε δώσει πρό τινων ήμερῶν, κατά την έπέτειον της γεννήσεως του.

Ητο έτοιμος.

Επρόκειτο νῦν να εξέλθῃ χωρίς να άφυπνίσῃ τινά.

Ανοίξας τό παράθυρον, περετήρησε βραδέως, αναστενάζων εκ βάθους καρδίας, τό δωμάτιόν του, έστρεψε τὰ βλέμματά του εν είδει αποχαιρετισμού προς τὰ παρακείμενα παράθυρα, έρριψεν ειτα τό διασκήκιον επί του ώμου του, επήδησε κάτω και ήρξατο τρέχων όλαις δυνάμεσι, στρέφων από καιρού εις καιρόν την κεφαλήν προς τās σκιάς, αίτινες τῷ έφάνετο ότι τον κατεδίωκον.

Υλακαί τινες κυνῶν ήκούσθησαν, εν φ διήρχετο παρά τινας οικίσκους, και μετ' αυτους επήλθεν ή επιβλητική της νυκτός σιωπή· μετά δέκα λεπτῶν πορείαν, ή δημοσία όδός έφάνη διά των δένδρων.

Ἐστάθη, ἐκάθησεν ἐπὶ τινος τειχιδίου ἐστραμμένος πρὸς τὸ χωρίον, ὅπερ ἐκάθευθε μακρὰν ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τῆς σελήνης.

Ἡ καρδία ἐπαλλεν ἐντὸς τοῦ στήθους του δὲν ἐκλαυσεν ἐντούτοις.

Ἠγέρθη.

— Ἐμπρός, Μικρούλλη, ἔμπρός!

Δ'.

ΔΕΙΗΝΟΝ ΚΑΛΟΝ, ΚΑΤΑΛΥΜΑ ΚΑΛΟΝ.

Ὁ φίλος Στέφανος εἶπεν ἀναχωρήσει πρὸ δύο ἡμερῶν καὶ εὐρίσκειται εἰς δεκαπέντε λευγῶν ἀπόστασιν ἐν τῇ ἀπὸ Μαρλέττης εἰς Παρισίους ἀγούσῃ.

Πορεύεται εἰς Παρισίους· εἶπεν ἀκούσει ὅτι ἐκεῖ πᾶς ὁ ἐπιθυμῶν εὐρίσκει ἐργασίας καὶ μαθάνει καὶ ὅτι οἱ ἐργατὰί εἰσὶν ἐκεῖ τόσω πολιτισμένοι, ὅσω οἱ ἄστοι τῶν ἄλλων πόλεων.

Δεκαπέντε λεύγας! πόσον ἤδη ἀπέχει τοῦ χωρίου!

Εἰς τὴν ἰδέαν ταύτην συγκινεῖται, ἀλλ' οὐχ ἤττον σπεύδει τὸ βῆμα. Βαδίζει χωρὶς ν' ἀναπαύηται.

Ἐπειτα εἰς ἡλικίαν δεκατεσσάρων ἐτῶν καὶ αὐτὸς ὁ ξηρὸς ἄρτος φαίνεται ἐξαιρετός, τρωγόμενος εἰς τὴν ἐξοχὴν, τὸ ὕδωρ εἶναι δροσερώτατον, πινόμενον ἐκ τοῦ ῥυακίου καὶ πόσω θαυμασία ἢ ἐπὶ τοῦ χλοερῶν χόρτου ἀνάπαυσις, ἠχρῶντος τοῦ κρὶ κρὶ τῶν ἀκρίδων!

Διότι ὁ Στέφανος διὰ τῶν ἐξ φράγκων, ἄτινα εἶχεν ἐν τῷ θηλακίῳ του, οὐδὲ κἂν νὰ σκεφθῆ ἠδύνατο περὶ ξενοδογείου.

Δυστυχῶς τὴν ἐσπέραν τῆς δευτέρας ἡμέρας ἤρξατο νὰ καταπίπτῃ ψυχρὰ βροχή, ὃ δὲ ὁδοιπόρος μας οὐδὲν εἶχεν, ὅπως προφυλαχθῆ ἀπ' αὐτῆς εἰμῆ τὸν ἐλαφρὸν μάλλινον ἐπενδύτην του καὶ τὸ ἐκ κυανοῦ λεπτοῦ ἐριούχου πιλιδίου του.

Διέκρινε τότε θημωνίαν, μεγάλην θημωνίαν σίτου, κωνικοῦ σχήματος, καταλληλοτάτην πρὸς τὴν ἀνάγκην του. Διηθύνηθη πρὸς αὐτήν, ἀφήρεσε δράγματά τινα ἀγύρου καὶ κατώρθωσεν διὰ

τῶν ἀγκῶνων νὰ σχηματίσῃ ὀπήν ἴσην πρὸς τὸ ἀνάστημά του.

Τὸ κατάλυμα ἦτο ἄριστον· τὸ νωπὸν ἀγύρον ἔχει εὐχάριστον ὀσμήν καὶ κρατεῖ θερμότητα. Οἱ ἀρουραῖοι μῦς, καλῶς γινώσκουσι τοῦτο, διὸ ἀπαντῶσι πολυάριθμοι εἰς τὰς θημωνίας, ἔνθα εὐρίσκουσι στέγην ἄμα καὶ τροφήν, ἐλπίζοντες ἴσως ὅτι οὐδέποτε θέλει φθάσει τὸ τέλος τοῦ κόσμου διὰ τὰς θημωνίας· φιλόφρονες ἄλλως πρὸς τοὺς ξένους, ἴσως ὀλίγον τι περίεργοι, ἐξετάζουσιν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν καθ' ὅλην τὴν νύκτα τὸν νέον των σύντροφον. Ἐ! καὶ μήπως καὶ οἱ ἀρουραῖοι μῦς δὲν εἶχον τὸ δικαίωμα ὡς ἐκεῖνος νὰ ὁδοιπορῶσι; Ἀφῆκε λοιπὸν αὐτοὺς νὰ πράττωσι κατὰ βούλησιν καὶ μόλις περὶ τὰ χαράγματα ἀπεκοιμήθη. Τότε ἔμως χονδρὸς τις οἰκοφύλαξ κύνων, δραπέτευσας ἀναμφιβόλως ἐκ πλησιοχώρου ἀγροικίας, καὶ ὅστις, μὴ ἐκπληρώσας τὸ καθήκον του ἐκεῖ, ἤθελε τὴν ἔλλειψιν ταύτην ν' ἀναπληρώσῃ ἐνταῦθα, ὡσφράνηθ' τὸν κοιμώμενον καὶ διὰ φοβερῶν ὑλακῶν ἀφύπνισεν αὐτόν. Ὁ Στέφανος δυσκόλως ἤθελεν ἀπαλλαγῆ τοῦ ἐγθροῦ τούτου, ἀν κατὰ τύχην δὲν διήρχετο ἐκεῖθεν ἕτερος κύνων, πρὸς ὃν ἔδραμεν οὗτος καὶ μεθ' οὗ συνεπλάκη.

(Ἀκολουθεῖ συνέχεια.)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Παράστιτοι, ὑπὸ Δ. Οἰκονομοπούλου.— Συμβολὴ εἰς τὴν Ἱστορίαν τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ Ἑλληνισμοῦ, ὑπὸ Γ. Γ. Μαζαράκη (συνέχεια). — Αἱ γυναῖκες— ἰατροί, ὑπὸ Φιλολάου. — Ἡ Γένεσις τὸ Τέλος καὶ ἡ Ἀνάστασις τῶν κόσμων, κατὰ τὸν Κ. Φλαμπαριῶν, (συνέχεια). — Ἀπὸ Παρισίων εἰς Βρασιλίαν διὰ ξηρᾶς. — Ζωολογία. Οἱ ἐν τῷ ἀέρι μικροργανισμοί Ἱστορία Ἀνθρωπίσκου, ὑπὸ Μαρίας Ρόβερτ Χάλτε (συνέχεια).